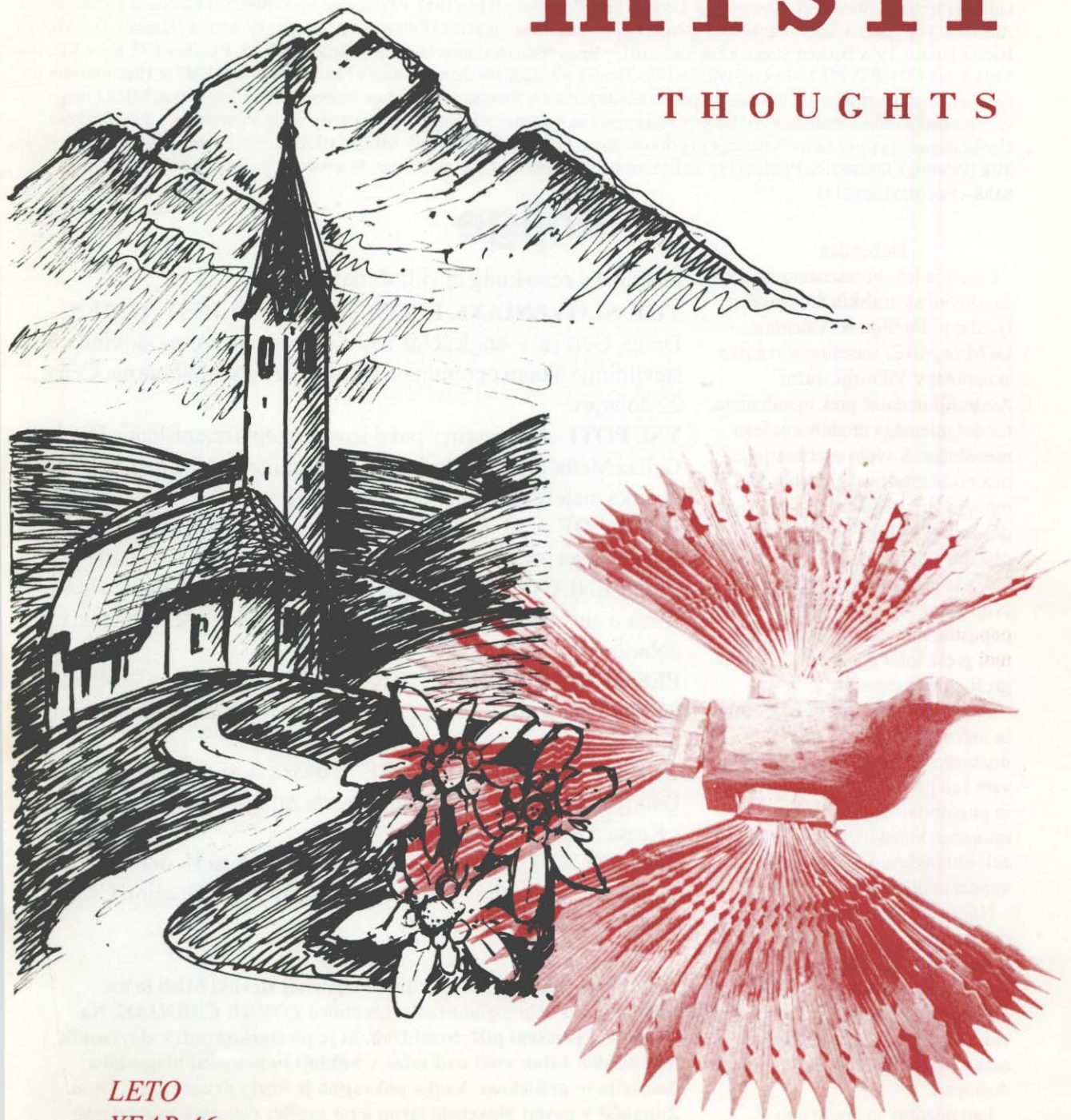


missi

THOUGHTS



LETO
YEAR 46
DECEMBER 1997

misli (THOUGHTS) – Religious and Cultural Monthly in Slovenian language. Informativni mesečnik za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji + Ustanovljen (Established) leta 1952 + Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia. Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji + Urednik in upravnik (Editor and Manager) Fr. Metod Ogorevc, O.F.M., Baraga House, 19 A'Beckett Street, Kew, Vic. 3101 + Ureja (Edit) Katarina Mahnič + Naslov: MISLI, P.O.Box 197, Kew, Vic. 3101 + Tel. (03)9853 7787 – Fax (03)9853 6176 - E-mail: misli@infoxchange.net.au + Naročnina za leto 1997 je 10 avstralskih dolarjev, zunaj Avstralije 20, letalsko po posebnem dogovoru + Naročnina se plačuje vnaprej + Poverjenišтво za MISLI imajo vsa slovenska verska središča v Avstraliji + Rokopisov ne vračamo + Prispevkov brez podpisa ne objavljamo + Za objavljene članke odgovarja pisec sam + Vnašanje in priprava strani (Typing and Lay-out): MISLI, 19 A'Beckett Street, Kew, Vic 3101 + Tisk (Printing): Distinction Printing Pty. Ltd. (Simon Špacapan), 164 Victoria Street, Brunswick, Victoria 3056 – Tel. (03)9387 8488 – Fax (03)9380 2141

Knjige

Dober dan!

Letošnje leto bo zaznamovano v zgodovini avstralskih Slovencev z izgubo p. Bazilija A. Valentina, OFM in MBE, starešine slovenske skupnosti v Viktoriji, Južni Avstraliji in daleč prek njenih meja, ter dolgoletnega urednika našega mesečnika. S svojo osebnostjo je močno zaznamoval življenje mnogih slovenskih rojakov in sredi dela odšel k Bogu po zaslužen plačilo. Naj mu Najvišji odpusti tudi vse grehe in slabosti, ki jih je v svoji človeški omejenosti naredil in odpustite mu tudi vi! Kdor dela, tudi greši, kdor pa ne dela, dvakrat greši, pravi pregovor.

Božič je priljubljen in z jaslicami in lučkami nazoren verski in družinski praznik. Tudi naša revija vam želi pomagati pri praznovanju in poglobitvi. Še najdlje bo uporaben koledar za novo leto, ki želi biti takšen, kot ste ga vajeni, pa vendar malo drugačen.

Naj še enkrat opozorim, da je naročnina za Misli z Novim letom \$15. Seveda se še naprej priporočamo za darove za sklad, saj naročnina ne pokrije niti stroškov tiskanja in razpošiljanja. Cena je nizka zato, da bi bila revija vsem dostopna.

Lep pozdrav in drugo leto nasvidenje!

Fr. Metod

Poštnina v ceno knjig ni vključena!

THE SLOVENIANS FROM THE EARLIEST TIMES – Draga Gelt je v angleščini napisala slovensko zgodovino. S številnimi slikami opremljena knjiga je izšla v Melbourneu. Cena 22 dolarjev.

VSE POTI – Kot pesem v prozi izražena topla razmišljanja Drage Gelt iz Melbournea. Od vsake prodane knjige gre en dolar za Dom počitka matere Romane. Cena 15 dolarjev.

DAIRY OF A SUBMARINER – V angleščini pisan dnevnik slovenskega podmorničarja Johna Majnika. Cena 13 dolarjev.

SLOVENIANS IN AUSTRALIA – Raziskovalna naloga Irene Birska o slovenski emigraciji v Avstraliji v angleščini. Cena 15 dolarjev.

PESMI SIMONA GREGORČIČA – Trde platnice, s številnimi barvnimi slikami slovenskih umetnikov. Lepo darilo ljubiteljem poezije in umetnosti. Cena 20 dolarjev.

BEJŽI ZLODEJ, BABA GRE – Kraške štorije, ki sta jih zbrali Danila Kocjan in Jelka Hladin, bogata zapuščina non in nonotov s Krasa. Cena 25 dolarjev.

STO RECEPTOV SESTRE NIKOLINE, I. in II. del – Recepti šolske sestre Nikoline Rop, ki jih je objavljala v Družini. Cena I. dela 10, cena II. 11 dolarjev.

Naslovna slika, kakor tudi ilustracije v tej številki Misli in na koledarju, so delo melbournske umetnice ZORKE ČERNJAK. Na fotografiji je leseni ptič, Sveti Duh, ki je po stari navadi v slovenskih podeželskih hišah visel nad mizo v kuhinji in prinašal blagoslova domačim in prišlekom. Vsaka pokrajina je imela drugačnega. Oton Župančič v pesmi Slovenski strop lepo zapiše: *Odhajali so sveti trije kralji / za zvezdo repatico, / in jaslic ni več, / ali nad mizo je ostalo nebo / z zvezdami, orehi, / s svetim Duhom, / in družina se zbira pod njim leto in dan.*

Leto 46, št. 12
December 1997

Advent leta 200

- p. Metod Ogorevc

- stran 305

Eno dete je rojeno, božično
voščilo uredništva - stran 307

Božična pesem v prozi

- Charles Dickens, priredila

Vika Kos - stran 308

Sveti Rafael Sydney

- p. Valerijan - stran 311

Nagovor novomašnika Simona

Petra Berleca ob ponovitvah nove
maše v Avstraliji - stran 314

Moj božič

- p. Bazilij Valentin - stran 318

Sveta Družina Adelaide

- p. Janez - stran 319

Na poti do oltarja - škof Anton

Martin Slomšek

- pripravila K.M. - stran 320

Sveti Ciril in Metod Melbourne

- p. Metod - stran 322

Pisma o slovenščini rojakom v

Avstraliji

- Mirko Mahnič - stran 325

Izpod Triglava - stran 326

Križem avstralske Slovenije

- stran 328

Moje celice (konec)

- Jožko Kragelj - stran 331

Naše nabirke - stran 332

Kotiček naših mladih -

Slomškova šola v Merrylandsu

- Zlatka Pondelak, Kristina

Šuber

- stran 333

Razvedrilo

- stran 334

Advent leta 2000

p. Metod Ogorevc

Mnogi ljudje z mešanimi občutki pričakujejo prehod v novo tisočletje, Cerkev pa modro usmerja to znamenje časa tako, da bi ljudje od te prelomnice imeli čim večjo duhovno korist. Že papež Bonifacij VIII. je leta 1300 pisal, da je namen praznovanja jubilejev božja čast in utrditev vere. Še danes jubileji za Cerkev pomenijo trenutke edinosti in preнове. V ospredju je motiv občestvenosti in bratstva vseh ljudi in notranja prenova človeka.

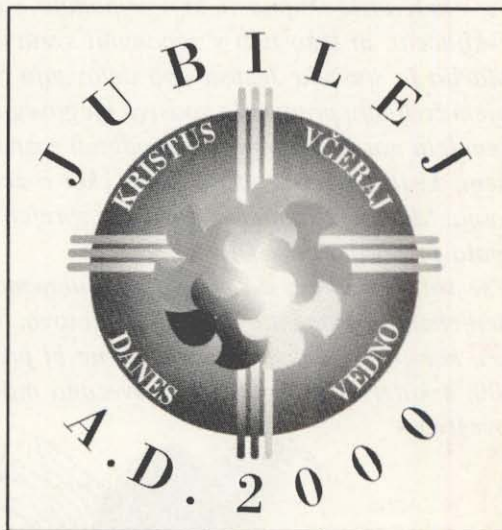
Lani je na soboto pred prvo adventno nedeljo papež Janez Pavel II. s slovesnimi večernicami odprl triletno pripravo na praznovanje jubilejnega leta 2000. K tej molitvi in pripravi je povabil vse škofo sveta, pa tudi duhovnike in vernike.

Že novembra leta 1994 je papež izdal apostolsko pismo, v katerem

je obširno pojasnil namen in vsebino priprave na praznovanje velikega jubileja ter poudarke posameznih obdobj. Tako je bilo preteklo cerkveno leto namenjeno zlasti razmišljanju o »Jezusu Kristusu, ki je isti včeraj, danes in na veke« (prim. Heb 13,8). Ta citat iz pisma Hebrejcem je bila vodilna misel prvega leta. Medtem, ko je na svetu vse minljivo, gradi človek, ki stavi na

Jezusovo besedo, svojo hišo na neporušljivem temelju (prim. Mt 7,24). Drugo leto priprave na jubilej leta 2000 je posvečeno Svetemu Duhu, tretje leto pa nebeškemu Očetu in leto dva tisoč Sveti Trojici.

Drugo tisočletje gre h koncu. Bližina prehoda spodbuja vse k neponovljivemu prizadevanju za spokornost in prenovu. »Leto 1998, drugo leto pripravljalne dobe, je na poseben način posvečeno Svetemu Duhu in njegovi posvečujoči navzočnosti v skupnosti Kristusovih



učencev«, piše papež. Skrivnost učlovečenja Jezusa Kristusa se je izpolnila po delovanju Duha. Sveti Duh je neustvarjen dar in je večni vir vsake podaritve. Vrhunec božjega podarjanja pa je prav učlovečenje božjega Sina. Tudi tam, kjer znajo ljudje med seboj deliti, darovati, Sveti Duh ni daleč. V tem letu naj bi ponovno odkrili »navzočnost in delovanje Duha, ki deluje v Cerkvi, tako po zakramentih, zlasti po zakramentu birme, kot po mnogovrstnih darovih (karizmah), nalogah in službah.«, vabi sveti oče. Sveti Duh je vir upanja. »Kristjani so poklicani, da se pripravijo na veliki jubilej začetka tretjega tisočletja s prenovitvijo upanja v dokončni prihod božjega kraljestva in da ga dan za dnem pripravljajo v svojem srcu, v krščanski skupnosti, ki ji pripadajo, v socialnem okolju, v katero so vključeni, in tako tudi v zgodovini sveta«. To leto priprave kliče tudi k priznavanju in sprejemanju različnih duhovnih darov, k pospeševanju vključenosti laikov v delo Cerkve, k zavzetemu prizadevanju za edinost Cerkve, k dialogu med vero in sodobno kulturo... »Kristjani so poklicani, da se pripravijo na veliki jubilej začetka tretjega tisočletja s prenovitvijo svojega upanja v dokončni prihod božjega kraljestva, in ga dan za dnem pripravljajo v svojem srcu, v krščanski skupnosti, ki ji pripadajo, socialnem okolju, v katero so vključeni, in tako tudi v zgodovini sveta.«

Marija je spočela Jezusa »po delovanju Svetega Duha in se je v svojem življenju prepustila vodstvu njegovega notranjega delovanja«. V tem letu naj bi po papeževi spodbudi razmišljali o Mariji zlasti kot o ženi, ki je poslušna glasu Duha, kot o ženi molka in poslušanja, upanja. Marija je znala kot Abraham sprejeti božjo voljo in je večkrat »upala proti upanju.« (Rim 4,18).

Vse rojake vabim, da skupaj prisluhnemo papeževim besedam v omenjenem dokumentu: »Nekaj je gotovo: vsakdo je povabljen, da stori, kar je v njegovih močeh, da ne bi prezrli velikega izziva leta 2000, s katerim je zanesljivo povezana milost za Cerkev in za vse človeštvo.«



Čaša naj bom

**Čaša naj bom,
odprta za misli o miru,
čaša zate, Sveti Duh.**

**Svoje prazne roke želim
odpreti za polnost
življenja,
prazne roke zate,
Sveti Duh.**

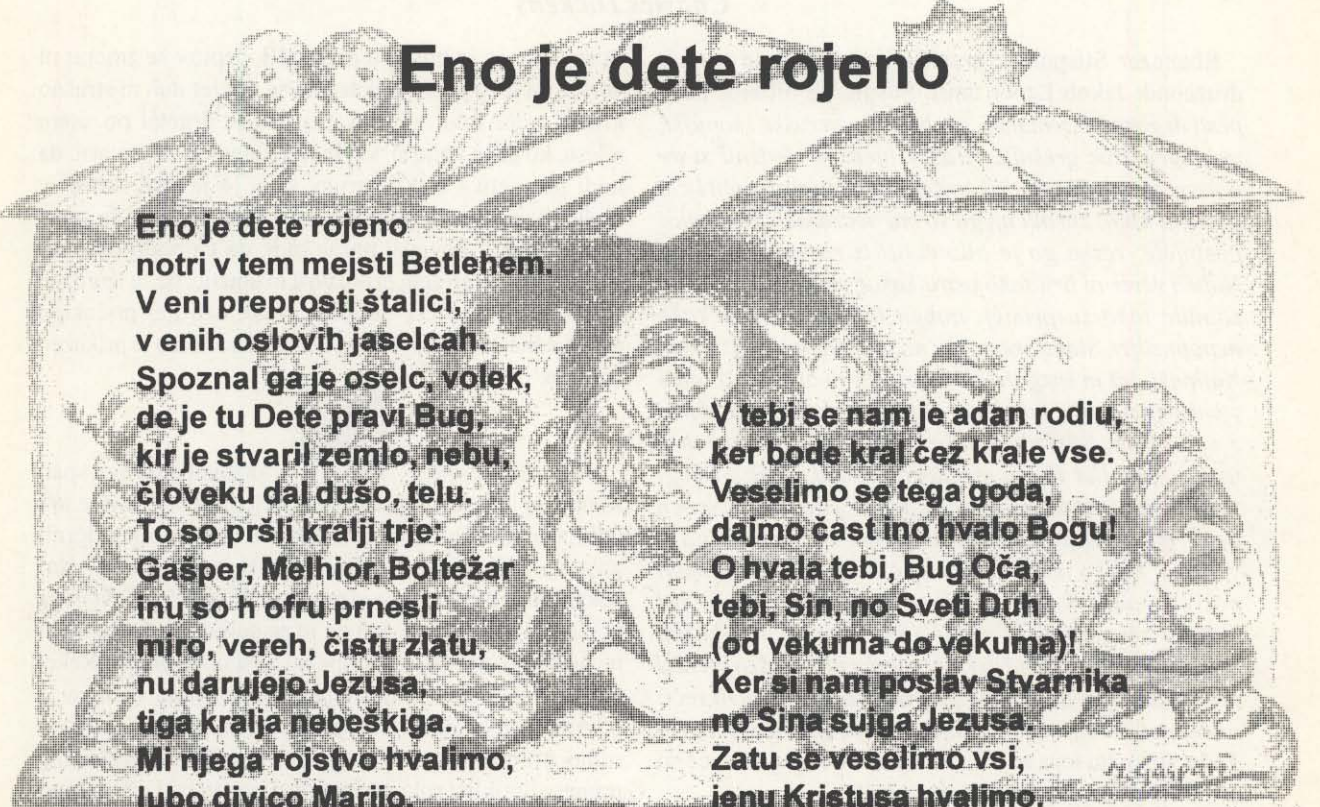
**Svoje srce želim odpreti,
pripravljen za moč
ljubezni,
srce zate,
Sveti Duh.**

**Dobra zemlja želim biti,
razrahljana za semena
pravičnosti,
dobra zemlja zate,
Sveti Duh.**

**Rečna struga želim biti,
sprejemljiva za vodo
dobrote,
rečna struga zate,
Sveti Duh.**

Anton Rotzetter

Eno je dete rojeno



Eno je dete rojeno
notri v tem mejsti Betlehem.
V eni preprosti štalici,
v enih oslovih jaselcah.
Spoznal ga je oselc, volek,
de je tu Dete pravi Bug,
kir je stvaril zemlo, nebu,
človeku dal dušo, telu.
To so pršli kralji trje:
Gašper, Melhior, Boltežar
inu so h ofru prnesli
miro, verah, čistu zlatu,
nu darujejo Jezusa,
tiga kralja nebeškiga.
Mi njega rojstvo hvalimo,
lubo divico Marijo,
kir nam je rodila Jezusa,
tega krala nebeškega
(izveličarja vsega sveta).
Veseli se Jeruzalem,
Jeruzalem, mestu lepu.

V tebi se nam je adan rodiu,
ker bode kral čez krale vse.
Veselimo se tega goda,
dajmo čast ino hvalo Bogu!
O hvala tebi, Bug Oča,
tebi, Sin, no Sveti Duh
(od vekuma do vekuma)!
Ker si nam poslav Stvarnika
no Sina sujga Jezusa.
Zatu se veselimo vsi,
jenu Kristusa hvalimo.
K timu času božičnemu
bodi tu dete hvalenu!

Naša najstarejša božična pesem,
nastala verjetno v 15. stoletju

Vsako rojstvo otroka nam govori, da Bog zaradi človeka ni še nič utrujen, stoji nekje zapisano. Rojstvo božjega Otroka pa nam pove, da je Bog prav spočit v svoji iznajdljivi ljubezni do nas ljudi. Na vsak način želi napraviti most do nas. Vsi sodelavci pri urejevanju in razpošiljanju Misli vam želimo, da bi z letošnjim božičnim praznikom utrdili naš most do Boga, pa tudi do naših bližnjih, ter doživeto praznovanje božiča in upanja polno ter zdravo novo leto!

Uredništvo Misli

Božična pesem v prozi ali božična pravljica o duhovih

Charles Dickens

Ebenezer Stispuh je pravkar izvedel, da je njegov družabnik Jakob Lapor umrl. Stispuh je bil *mož trdih pesti in garač, izžemalski, grabežljiv, oderuški, skopuški, pohlepen star grešnik. Hlad v njem je zledenil stare poteze, mu posmodil prikonjeni nos, mu zgrbančil lica, olesenil hojo; zaradi njega so mu oči zardele in ustnice posinjele; rezko ga je bilo čutiti iz raskavega glasu. Noben veter ni bril tako ostro kakor on, noben sneg ne zapade tako za primej, noben bičajoči dež ni tako nepopustljiv. Slabo vreme mu nikjer ni moglo do živenga. Najhujši dež in sneg in toča in sodra so bili lahko samo v eni stvari boljši od njega. Dostikrat so bili radodarni z »obiljem«, Stispuh ni bil nikoli. Nikoli ga ni nihče ustavil na ulici in mu srečnega obraza rekel: »Dragi moj Stispuh, kako ti kaj gre? Kdaj se kaj oglasiš?« Noben berač mu ni rekel za božjak vbogajme, noben otrok ga ni vprašal, koliko je ura, ne ženska ne moški nista nikoli pozvedovala pri njem, kako se pride tja in tja. Še psi slepcev so ga menda poznali in če so videli, da jim prihaja nasproti, so odvedli gospodarja v kakšen prehod ali na dvorišče in mahali z repom, kakor bi hoteli reči: »Brez oči je boljše kakor z zlim očesom, slepi gospodar!« Toda Stispuhu tega ni bilo mar, celo srečen je bil, če so se ga izogibali in ga pustili na miru.*

»Vesele božične praznike, stric! Bog daj srečo!« je zaklical radosten glas. Bil je glas Stispuhovega nečaka Freda. »Kakšen vesel božič?« se je razburjal Stispuh, »prazniki so neumnost.«

Nečaka njegovo govorjenje ni vznejevoljilo, prav nasprotno, stric se mu je smilil. Povabil ga je na božično kosilo in odšel tako veselo, kot je prišel. Prišla sta tudi dva gospoda, ki sta pobirala darove za reveže, toda Stispuh ni maral nič slišati, rekel je le, da naj jih rajši strpajo v zapore in prisilne delavnice. Zvečer je odšel v svojo borno stanovanje, povečerjal in se grel ob kaminu, v katerem je zelo pičlo gorelo. Nenkrat je zaslišal silovit trušč spodaj v pritličju in nato na stopnišču, nazadnje je trušč prišel skozi vrata v njegovo sobo. Poleg sebe je zagledal prijatelja Laporja s težko verigo, ki se je vlekla za njim. Narejena je bila iz ročnih blagajn, knjigovodskih knjig, ključev, žabic, težkih jeklenih mošenj in listin.

Stispuh se ga je pošteno prestrašil, čeprav še zmeraj ni verjel, da je to prava prikazen, vse dokler duh ni strašno kriknil z groznim glasom. Stispuh je drgetal po vsem telesu, ko ga je vprašal, kaj bi rad. Lapor je odgovoril, da hodi po svetu s težko verigo, ki si jo je sam skoval v življenju in da tudi Stispuha čaka enaka usoda, če se ne bo spremenil. Povedal mu je tudi, da ga bodo obiskali trije duhovi, ki so zanj priložnost in upanje, da se izmuzne usodi, ki bi ga sicer doletela. Vsak dan naj pričakuje enega duha, točno, ko bo ura udarila eno. Nato je prikazen izginila.



Stispuh se je utrujen odpravil spat. Zbudil se je šele ob dvanajstih naslednjo noč. Ko je ura odbila eno, se je v sobi prižgala luč in nekdo je odgrnil zaveso Stispuhove postelje. Stispuh je zagledal nekakšnega otroka, ki se je predstavil kot duh nekdanjega božiča. Vprašal ga je, kaj ga je pripeljalo k njemu. Duh mu je odgovoril, da ga je pripeljal Stispuhov blagor. Rekel mu je, naj vstane iz postelje in gre z njim. Duh se je odpravil proti oknu. Stispuh pa se je upiral, da je on samo smrtnik in da lahko pade. Duh mu je rekel, naj prenese dotikljaj roke na njegovo srce in bo lahko varno potoval z njim.

»Sveta nebesa!« je rekel Stispuh in plosnil z rokami, ko se je ozrl okoli sebe.

»V tem kraju sem rasel. Tukaj sem bil kot deček!«

Duh mu je rekel, da je čudno, da se ni od otroštva naprej nikoli več spomnil te poti, po kateri sta potovala. Na ulicah sta videla fante, ki so bili vsi židane volje, kmete na vozovih, prepoznal je ljudi, ki sta jih srečevala. Stispuhu so se zaiskrile oči, navdalo ga je veselje, ko je slišal kako voščijo drug drugemu vesele božične praznike. Prišla sta do šole, ki še ni bila čisto zapuščena, v njej je sedel osamljen otrok, ki so ga prijatelji zanemarili. Stispuh je zaihtel, ko je videl svoj ubogi pozabljeni jaz, kakršen je bil ponavadi. Zagledala sta nekega gospoda pred vrati.

»Joj, to je vendar Alibaba!« je zamaknjeno zaklical Stispuh.

»In tamle je papagaj!« je spet zaklical.

Če bi Stispuha zdajle slišali njegovi poslovni prijatelji v mestu, kako se z vso resnobo svoje narave ukvarja s takimi rečmi in govori ves iz sebe z na vso moč nenavadnim glasom med smehom in jokom, in ga videli z zardelim in razburjenim obrazom, bi bili zelo presenečeni.

Duh je rekel Stispuhu: »To so le sence stvari, ki so se zgodile. Ne zavedajo se naju.« Ustavila sta se pred trgovino, kjer je bil Stispuh v mladih letih za vajenca. Stopila sta noter.

»O, to je stari Fezziwig! Bog daj srečo; Fezziwig je spet živ!« se je veselil Stispuh.

V trgovini je bil tudi njegov prijatelj in sodelavec Dick in on sam v mladih letih. Kmalu za tem je prišla še gospa Fezziwig, njene prijateljice z možmi, ostali povabljeni in sosedje z ulice. Vsi so prinašali darila. Zaigrala je godba in začelo se je veselo praznovanje božiča. Najimenoitnejši trenutek večera je prišel za pečenko in govedino, ko sta zaplesala gospa in gospod Fezziwig. Ves ta čas se je Stispuh obnašal, kakor da se mu je zmešalo. S srcem in dušo je bil pri dogajanju, z vsem svojim prejšnjim jazom. Pri vsem je sodeloval, se vsega spominjal, ob vsem užival in preživiljal od sile čudno razburjenost. In šele zdaj, ko sta se sijoča obraza njegovega prejšnjega jaza in Dicka obrnila od dogajanja, se je domislil duha in se zavedel, kako sceloma gleda vanj in mu nad glavo gori zelo močna lučka.

»Kako malo je treba,« je rekel duh, »da v teh neumnih ljudeh zbudiš tolikšno hvaležnost.«

Stispuh se je sredi prebudil in sedel na bilo treba pogledati



vztrajnega smrčanja posteljo. Ni mu niti na uro, vedel je,

da bo kmalu odbila eno in se bo prikazal drugi duh. Tako se je tudi zgodilo. Stispuh mu je ponižno rekel:

»Odpelji me, kamor hočeš. Sinoči sem bil že nasilno odveden in sem zvedel marsikaj, kar zdaj deluje. Če me lahko tudi ti česa naučiš, naj se še nocoj okoristim s tem.«

Duh mu je odvrnil naj se ga dotakne in ponovno sta odšla na potovanje. Ta duh je bil duh sedanjega božiča. Prispela sta na ulico, kjer so ljudje z lopatami odmetavali sneg s hiš, bili so židane volje in zvrhani vedrine. Trgovine so bile založene s perutnino, jagodami, divjačino, paštetami, punčem, sadjem, piškoti, lešniki, kostanji, konzervami in drugimi slastnimi jedmi. Zvonovi so klicali

ljudi v cerkve in kapele, v gručah so prihajali v najboljših oblekah in veselih obrazov. Stispuh je vprašal duha:

»Ali je v tem, kar škropiš iz plamenice, kakšen poseben duh?«

»Je,« je odgovoril duh.

»In se prilega vsem vrstam današnjega kosila?« je spet vprašal Stispuh.

»Vsakemu, še posebej pa najbolj revnim, ker jim je najbolj potreben.«

Odmaknila sta se s prizorišča in nevidno potovala naprej. Stispuh je nenadoma zaslišal smeh svojega nečaka Freda: »Ha, ha, ha, ha!« Opazil je, da sta z duhom v nečakovem stanovanju. Fred se je v veseli družbi svojih prijateljev norčeval iz Stispuha in njegovih besed, da je božič neumnost. Prav tako se je norčeval iz njegovega bogastva, saj z njim ne napravi nič dobrega. Niti sebi ne poveča udobja.

»Toda kljub vsemu se mi smili,« je nadaljeval Stispuhov nečak, »po mojem je bil, ker naju ne mara in se noče poveseliti z nama, ob nekaj prijetnih trenutkov, ki bi mu ne mogli škodovati. Prepričan sem, da izgublja prijaznejšo družbo, kakor si jo more najti v mislih, naj bo že v stari plesnivi pisarni ali pa v zaprašenih čumnatah. Vsako leto mu mislim ponuditi to priložnost, pa naj mu je ljubo ali ne, ker se mi smili. Lahko se do smrti norčuje iz božiča, vendar si bo moral premisliti – glavo stavim – ko bo videl, kako dobre volje prihajam leto za letom k njemu in mu ponavljam: Pozdravljeni stric Stispuh!«

Stispuhu je prišlo na misel, vse, kar mu je pokazal duh; čedalje bolj se je mečil in že preudarjal, da bi si bil najbrž lahko z lastnimi rokami pridelal kaj prijaznih plati v življenju za svojo srečo. Ko se je vesela družba naveličala glasbe, so se šli slepe miši, potem pa ugibanje imen. Stispuh se je ves srečen vživel v njihovo igro in potihem sodeloval. Duh je bil strašno vesel, ko ga je videl take volje, in ga je pogledal s tako naklonjenostjo, da ga je Stispuh kakor otrok lepo prosil, da bi smel še ostati, dokler se gostje ne razidejo.

Stric Stispuh je postal tako dobre volje in lahkega srca, da bi bil spet najrajši privoščil odgovor družbi, ki se ni zavedala njegove navzočnosti, in se ji zahvalil z neslišnimi besedami, če bi mu dal duh še malo časa. Toda ves prizor je izginil, brž ko je nečak izgovoril zadnjo besedo.

Ko je prišel zadnji od duhov k Stispuhu, je ta klecnil na kolena, ker sta se še celo po zraku, ki ga je ta razgibaval, širila mrak in skrivnost. Kljub temu, da se je Stispuh že privadil na družbo duhov, je sedaj drgetal v

negotovi, nejasni grozi, ker se je zavedal, da so pošastne oči za temno tančico strmo zavrtane vanj, medtem ko sam lahko npenja oči kolikor hoče, pa ne more videti nič drugega, kakor roko prikazni in velike gmote črne teme. Prikazen ni nič govorila, samo roko je stegnila in pokazala s prstom naravnost naprej. Stispuh se je pomikal v senci njenega oblačila in zdelo se mu je, da ga vzdiguje in odnaša s seboj. Ustavila sta se v mestu, zraven manjše skupine poslovnežev. Stispuh je slišal, kako se pogovarjajo o nekom, ki je umrl. Rdečeličen gospod je vprašal: »Kaj pa je naredil z denarjem?«

»Kaj se ve,« je rekel drugi.

Spet drugi je govoril, da bo verjetno zelo poceni pogreb, saj ni nikogar, ki bi šel na pogreb. Stispuh in duh sta nadaljevala pot, ko sta se ponovno ustavila, sta slišala govoriti:

»Stari piškur jo je nazadnje le skupil ne?«

»Tako pravijo,« je odgovoril drugi.

Nato sta odšla v najrevnejši predel mesta, kjer sta srečala nekaj ljudi, ki so bili raztrgani in zanemarjeni. Preprodajali so rjuhe, brisače, dve starinski čajni žlički, nekaj čevljev, pečatnik, poseben svinčnik, par manšetnih gumbov in zaponko. Stispuh je iz pogovora izvedel, da so vse te stvari last moškega, ki je umrl.

»Takle je konec, vidiš! Dokler je bil živ, je vse naganjal od sebe, sedaj imamo vsaj kaj od njega, ko je mrtev! Ha, ha, ha!« se je zasmejala ena od žensk. Stispuh se je zavedal, da ima vse kar mu duh prikazuje določeno povezavo z njim, toda še zmeraj ni vedel kakšno.

»Duh!« je rekel Stispuh in se stresel od nog do glave.

»Vidim, vidim. Usoda tega nesrečnika bi bila lahko moja. Moje življenje se nagiblje v to smer. Sveta nebesa, kaj pa je to!«

V grozi se je odmaknil, zakaj prizorišče se je zamenjalo, da se je skoraj dotaknil postelje, kjer je na raztrgani plati ležalo nekaj pokritega. Stispuh se je obrnil proti duhu. Ta pa je z roko kazal proti glavi. Spoznal je, da ga duh nagovarja naj odgrne rjuho, toda za to ni imel moči. V smrtni grozi je rekel duhu, naj mu pokaže vsaj enega človeka v mestu, ki ga je ganila smrt tega človeka. Hodila sta po mestnih ulicah, toda nikjer ni bilo nikogar. Nato ga je duh pripeljal na pokopališče.

»Preden pogledam nagrobnik, na katerega kažeš,« je rekel Stispuh, »mi odgovori na vprašanje. So to sence stvari, ki bodo, ali pa le sence stvari, ki bi lahko bile?«

Duh pa je še kar naprej nepremično kazal proti grobu. Stispuh je prišel do nagrobnika in prebral na njem ime EBENEZER STISPUH.

»Ne, duh! Joj, ne, ne!«

»Dobri duh,« je nadaljeval, ko se je sesedel pred njim na tla, »tvoja narava sama prosi zame in čuti z menoj. Zagotovi mi, da z drugačnim življenjem še zmeraj lahko spremenim sence, ki si mi jih pokazal! Nisem več tisti, kakor sem bil. Ne maram biti več tisti. Zakaj mi kažeš vse to, če ni več nobenega upanja zame?«

Stispuh je spoznal svoj posteljni stebriček, tudi soba je bila njegova. Ves srečen je spoznal, da je doma in to - živ.

»Lahek sem, kakor peresce, srečen kakor angel, razposajen kakor šolar. Vesele božične praznike vsem od kraja! Srečno Novo leto vsemu svetu. Živjo! Hopla!«

Oblekel si je najboljšo obleko, se obril in odšel na ulico. Ljudje so ob tem času vreli na plan, kakor jih je videl ob duhu sedanjega božiča, sam pa si je dal roke na hrbet, se vsakemu zagledal v obraz in se mu veselo nasmejal. Bil je tako neustavljivo prijazen, da so trije ali štirje dobrodušni moški pozdravili: »Dobro jutro, gospod! Vesele božične praznike!« Odšel je v cerkev, hodil po ulicah, gledal ljudi, kako hitijo sem ter tja, trepljal otroke po glavi, ogovarjal berače, pogledoval dol v hišne kuhinje in gor v okna in ugotavljal, kako mu vsaka stvar povečuje zadovoljstvo. Nikoli se mu še sanjalo ni, da bi mu mogel kakšen sprehod – da bi mu moglo sploh kaj – prinesiti toliko sreče.

Popoldne se je namenil proti nečakovi hiši. Dvanajstkrat je šel mimo vrat, preden si je upal stopiti noter. Služkinja ga je sprejela in odšel je v jedilnico. Ti moj ljubi Bog, kako se ga je nečakinja po svaštvu prestrašila.

»Ne, Bog me nima rad!« je zaklical Fred.

»Kdo je pa prišel!?«

»Jaz. Tvoj stric Stispuh. Na kosilo. Mi dovoliš, Fred?« Če mu dovoli! Še sreča, da mu ni odtrgal roke. V petih minutah je bil kakor doma. Ni mogel biti pristronejši.

Z duhovi pa ni imel Stispuh nobenega opravka več, vendar je poslej živel po načelih popolne zdržnosti; povsod so pravili o njem, da ve, če le kdo na svetu, kako je treba lepo praznovati božič. Bog daj, da bi kaj takega zares govorili tudi o nas, o vseh nas!

Priredila Viktorija Kos

SV. RAFAEL SYDNEY

Fr. Valerian Jenko, OFM

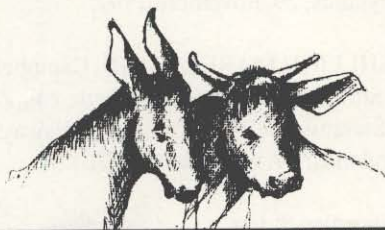
St. Raphael Slovenian Mission

313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160

(P.O.Box 280, Merrylands, N.S.W. 2160)

Tel.: (02) 9637 7147 Fax: (02) 9682 7692

POKOJNI – V torek, 18. novembra 1997, je okrog devete ure zjutraj dal slovo temu svetu STANISLAV RAPOTEC (RAPPY). Luč sveta je zagledal 4. 10. 1911 v Trstu. Petleten je prišel s starši v Ljubljano, kjer je končal gimnazijo. Sledil je študij ekonomije na univerzi v Zagrebu, leta 1939 pa se je zaposlil na banki v Splitu.



Kristusovo rojstvo leto za letom podoživljamo v predbožičnem času, ko mu skušamo pripraviti jasli v svojih srcih. To je tudi najgloblji smisel jasličarstva; pripraviti Božjemu sinu bivališče v svoji notranjosti. Veliki duhovni učitelji so svetovali vernikom, naj si živo predstavljajo votlino Jezusovega rojstva in vse, kar se je v njej dogajalo. Toda le redki so lahko te dogodke doživljali v duhu, večina je potrebovala otipljivo oporo za premišljevanje.

Dolgo časa je bilo razširjeno mišljenje, da je prve jaslice postavil Frančišek Asiški. Na božični večer leta 1223 je s svojimi sobraty na poseben način obhajal polnočnico v gozdni votlini pri Grecciu. Vanjo je dal postaviti s slamo napolnjene jasli in zraven prignati vola in osla. Legenda pripoveduje, da se je med povzdigovanjem v jaslih prikazalo dete, pobožalo Frančiška in izginilo. Vendar sta živa vol in osel v prvih stoletjih srednjega veka nastopala tudi drugod v cerkvenih božjih igrar, v jasličnih postavitvah pa sta navzoča še danes. Sta nema spominjevalca besed preroka Izaija: »Vol pozna svojega gospodarja in osel jasli svojega gospoda,« s čimer je povedano, da je žival spoznala Odrešenika, mimo katerega gredo ljudje, ne da bi ga spoznali.

oficir jugoslovanske in kasneje britanske armade v Egiptu, zato njegov talent ni mogel priti do izraza. Na peti kontinent je Rapotec prispel leta 1948. Po kratkem postanku v zbirnem taborišču Bonegilla, je zaživel v Adelaidi. Leta 1955 je Rapotec že na poti v Sydney. Svoj studio si je uredil v sydneyjskem predelu Potts Point, ki je kmalu postal središče umetniškega kroga, ki so ga sestavljali John Olsen, John Pasmore, Clem Meadmore, Peter Upward, Billy Rose, Elwyn Lynn, Laurie Thomas in še mnogi iz tedanjega kroga umetnikov. Tu so se izmenjavale ideje, pa tudi preživele marsikatero vesele urice.

Do leta 1960 je Rapotec dozoreval v pravega, pristnega in priznanega umetniškega slikarja. Razstavljal je po vsej Avstraliji in v mnogih deželah po svetu. Žal je leta 1995 Rapotcu omahnil slikarski čopič, ko ga je zadela kap, mu ohromila polovico telesa in otežila govor. Vendar je ostal umsko bister do zadnjega in je poznal vse prijatelje, ki so ga obiskovali. Rad je poslušal njihovo govorjenje, čeprav se z njimi ni mogel pogovarjati. Ves čas je zanj zgledno skrbela hčerka Aleksandra Kelly. Poleg nje zapušča sina Andreja, v domovini pa še nečaka Borisa in več daljnih sorodnikov. Poslovilne molitve za pokojnega Stanislava Rapotca so bile v petek, 21. novembra 1997, v krematoriju Eastern Suburbs, Botany, N.S.W. ob lepi

Že v zgodnji mladosti je začel s prvimi poskusi skiciranja in slikanja. Med drugo svetovno vojno je bil

udeležbi pokojnikovih poklicnih prijateljev in slovenskih rojakov.

v Sydneyju umrl STANKO MUSTAK. Rodil se je blizu Maribora 5. maja 1935. V Avstraliji je živel dolgo število let. Delal je v Snowy Mountains, v rudnikih in drugje

Zahvala

Ob težki izgubi drage IVANKE TRINCO se moramo lepo zahvaliti vsem prijateljem, znancem, molitveni skupini in pevskeму zboru, ki ste bili v času njene bolezni ves čas z nami in jo v lepem številu spremili na zadnji poti.

Prisrčna hvala patru Valerijanu, ki ji je dajal veliko oporo, posebno v zadnjih mesecih, ko jo je obiskoval v bolnici in ji dal moč, da je bolezen lažje prenašala. Hvala, pater, za lep mašni obred in zelo ganljivo slovo.

Naj počiva, draga Ivanka, v božjem miru in spomnimo se je v molitvi.

Žalujoči: mož, sinovi, vnuki ter brat Lojze in sestra Olga z družinami.

pri gradnji tunelov. Zbolel je za rakom. Nazadnje je stanoval v Croudou. Poslovilne molitve za Stanka so bile v krematoriju v Rookwoodu v sredo, 26. novembra, nakar je sledila upepelitev. Maša zadušnica zanj bo v Merrylandsu v soboto, 20. decembra, ob sedmih zvečer.

V nedeljo, 23. novembra 1997, nekaj minut pred šesto uro jutraj, je v bolnici v Blacktownu Kristus Kralj na svoj praznik poklical v svoje kraljestvo zvestega služabnika GABRIJELA ČEFARINA. Gabrijel je bil rojen 12. 3. 1931 v vasi Ajševica na Goriškem kot sin Jožefa in Venceslave, rojene Makuc. Poleg Gabrijela je bil v družini še starejši brat Mihael, ki pa je že dolga leta med pokojnimi. Gabrijel je kot mlad fantič pomagal doma na kmetiji. Vodil je volovsko vprego pri oranju in pri vožnji sena s pašnika v skedenj nad štaljo. Pozimi pa je pripravljaval drva za kurjavo. Pozneje se je zaposlil pri gradnji cest, mostov in tunelov; najprej je delal pri gradnji ceste med Šempetrom in Novo Gorico, potem pri gradnji tunela na Jesenicah. Ko je bil star 21 let, se je odločil, da gre po svetu. Leta 1951 je šel čez mejo v Italijo. Tam je po raznih taboriščih dve leti čakal na imigracijo v Avstralijo, kamor je prispel leta 1953. Najprej je bil v zbirnem taborišču Bonegilla, kmalu pa so ga zaposlili

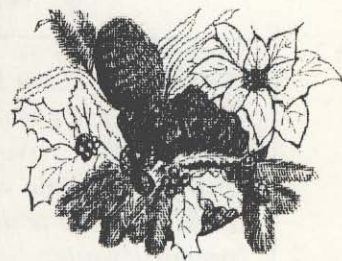
na državni železnici New South Walesa, kjer je delal pet mesecev manj kot 40 let. Nazadnje je delal na železnici v kraju Condobolin, N.S.W., kjer je srečal Dorothy Pirie. Nekoliko pozneje, 15. 8. 1959, sta se preselila v Blacktown. Gabrijel je redno obiskoval nedeljsko mašo v Merrylandsu ali pa v avstralski krajevni cerkvi. Pogrebna maša je bila v naši cerkvi v sredo, 26. novembra, pokopan pa je bil na pokopališču Pinegrove, Eastern Creek, N.S.W. Pokojnik zapušča poleg žene Dorothy še sina Dennisa, poročenega s Colleen, s katero imata otroke Bretta, Ryana in Rachael, in hčerko Lorraine z možem Terryjem in otrokoma Danielom in Melisso.

Naše iskreno sožalje družinam in sorodnikom omenjenih pokojnikov.

KRSTA – TJADYN STEVIE FARKAŠ-ASHBY, Llandilo, N.S.W. Oče Andre, mati Tanya Farkaš. Botra sta bila Steven Doddrell in Leane Rogers. – Sv. Rafael, Merrylands, 29. novembra 1997.

ASHLEIGH MAREE SAHIN, Campbelltown, N.S.W. Oče Steven, mati Helen Elizabeth, roj. Zelič. Botra sta bila Štefanija Zelič in Richard Gallaway. – Sv. Rafael, Merrylands, 29. novembra 1997.

Novorojenčkoma, staršem in njihovim družinam ter botrom naše iskrene čestitke!



POROKE
DENNIS CESAR,
St. Johns Park, N.S.W. Rojen v Sydneyju kot sin Marjana in Štefanije, roj. Oleksin, krščen v ukrajinski katoliški cerkvi sv. Andreja, Lidcombe; in RACHEL WHITFIELD, St. Johns Park, N.S.W. Rojena v Sydneyju kot hčerka Pavla in Kay, roj. Griffith. Priči sta bila Robbie Safi in Rebecca Whitfield. – Župna cerkev Karmelske Matere božje, Mt. Pritchard, N.S.W., 25. oktobra 1997. Par je poročil Fr. Edward Sedevic.

JOHN MARTIN O'REILLY, Yagoona, N.S.W. Sin Briana in Erike, roj. Missum. Rojen in krščen v Dublinu na Irskem; in ANA Marija BOLKO, Yagoona, N.S.W. Hčerka Bruna in Lidije, roj. Venika, rojena v Auburnu (Sydney), krščena pri sv. Rafaelu v Merrylandsu. Priči

sta bila Terry McCloy in Danica Matuš. – Sv. Rafael, Merrylands, 20. septembra 1997.

DANIEL KUSTEC, Canley Hts., N.S.W. Sin Ignaca in Ide, roj. Jenuš. Rojen v Fairfieldu (Sydney), krščen



Maksim Gaspari: Kajenje v božični noči

pri sv. Rafaelu v Merrylandsu; in ANDELKA BRČIĆ, Casula, N.S.W. Hčerka Josipa in Zdenke, roj. Milinković. Rojena v Liverpoolu, krščena v hrvaški cerkvi v Summer Hillu. Priči sta bila Billy Zamagias in Maria Polistina. – Sv. Rafael, Merrylands, 20. septembra 1997.

Omenjenim parom iskrene čestitke z željo za obilico božjega blagoslova na njihovi skupni življenjski poti!

SLOMŠKOVA ŠOLA bo spet začela s poukom v začetku februarja. Vpisovanje bo v soboto, 7. februarja, ob enih popoldne. Za informacije pokličite Kristino Šuber na številko 9605 4384, ali Zlatko Pondelak na 9826 0446.

MATURANTSKI PLES je bil v klubu Triglav v soboto, 29. novembra. Letos je bilo šest maturantov, ki so opravili maturo iz slovenskega jezika: Natalie Brcar, Dejan Husaković, Gabriela Pirc, Sylvia Šircelj, Erika Zarn in Maja Zdolšek. Pri programu je sodeloval tudi moški zbor, ki je zapel obe himni in nekaj umetnih pesmi. Glavni govor je imel častni konzul Alfred Brežnik, govoril je

tudi eden prvih maturantov Alfred Brežnik mjaši, točke programa pa je povezovala Julie Brcar. Ob isti priložnosti se je šolski odbor zahvalil dolgoletni učiteljici Marizi Ličan za njeno vodstvo slovenske šole na gimnazijski ravni na državni šoli v Bankstownu. Pater Valerijan je imel govor o ljudskih pesnikih. Po programu je za ples igral ansambel Črni baron.

Kako bo s šolo v Bankstownu prihodnje leto? Vse je odvisno od zavednosti in dobre volje gimnazijcev in njihovih staršev!

PRIJAVE ZA NAUK ZA PRVO SV. OBHAJILLO sprejemamo do srede februarja. Nekaj jih je že potrdilo, da bodo pripeljali otroke za nauk, drugi pa naj to store čim prej, da organiziramo pouk zanje.

FIGTREE – WOLLONGONG ima izredno službo božjo tudi na novo leto, v četrtek, 1. januarja 1998, ob štirih popoldne, nato pa spet na Gospodovo razglašenje, v nedeljo, 4. januarja, ob petih popoldne.

KRISTUS NAM JE ROJEN – PRIDITE, MOLIMO! Tako se začenjajo duhovniške molitve – brevir – za božič. Padli naj bi pred jaslami na kolena in se iz srca zahvalili božjemu Detetu Jezusu, da se je učlovečil in prišel med nas, da nas reši greha in temine. Vsako leto za božič se nam znova predločuje ta nezaslišana in nedopovedljiva skrivnost naše vere, da je Bog prišel med nas in se rodil kot nebogljjen otrok v betlehemske hlevcu. Evangelist Janez je zapisal: »...luč sveti v temi in tema je ni sprejela« (Jn 1, 5). Danes ni nič drugače. Ljudje bolj ljubijo temo, kot Luč. V naši domovini, kjer je demokracija le na papirju, je v javnih medijih vse polno laži, pretvarjanja, klevet in blatenja Cerkve, ščuvanje k sovraštvu, nezaupanju; govorijo o spravi, pa sejejo neslogo. Žal v zadnjem času ti ledenomrzli valovi silijo tudi v naše slovenske medije v Avstraliji. Zato se mi zdijo moje božične čestitke za božič časovno najbolj primerne, da se z vsemi silami upremo temi in sovraštvu in vzljubimo in sprejmemo v svoje življenje Luč – Kristusa, ki je pot, resnica in življenje!

p. Valerijan

Nagovor novomašnika Simona Petra Berleca ob ponovitvah nove maše med Slovenci v Avstraliji

Dragi sobrat, dragi prijatelji, dragi bratje in sestre! Življenje se lahko spremeni v trenutku. Ali je to smrt ljubljene osebe ali pa bolezen, ki te na vrhuncu ustvarjalnosti in življenjskih moči silovito trešči na bolniško posteljo in te pusti samega in nemočnega. Mogoče je to veliki denarni dobiček na loteriji, ki te iz socialnega povprečnega ponese med tiste, ki si lahko privoščijo vse. Ali pa je to srečanje s človekom in z njim povezano rojstvo nove ljubezni.

Življenje je nepredvidljivo, polno presenečenj. Že ko nas nekdo pokliče po imenu, nas vznemiri, drugače nam je pri srcu in duši kot nam je bilo pred srečanjem. Srce

Da je to res si priključimo v spomin samo Petrovo in Andrejevo srečanje z Jezusom ob Galilejskem jezeru. Ravno sta metala mreže v vodo, ko se jima približa Jezus in reče: HODITA ZA MENOJ! Ta dva sta takoj pustila mreže in šla za njim. Brez besed, brez spraševanja, brez obotavljanja, kajti nemogoče je srečati Kristusa in se ne zaljubiti vanj, ne biti očaran od njegove dobrote in ljubezni.

To nam pokaže tudi spreobrnjenje apostola Pavla, prej slavnega farizejskega učitelja Savla, ki je pihal grožnje in smrt zoper Gospodove učence. Na poti v Damask, kamor je potoval z namenom, da kristjane zvezane

pripelje v Jeruzalem, kjer naj bi jih zverinsko pobili, ga nenadoma obsije nebeška svetloba. Padel je s konja, oslepljen od luči in pretresen za zmerom zaslišal glas: »Savel, Savel, zakaj me preganjaš?« »Gospod, kdo si?« je vprašal. »Jaz sem Jezus, ki ga ti preganjaš.« Samo kratko srečanje, spregovorjenih samo nekaj besed in najzagrizenejši preganjalec prve Cerkve, se je po padcu s konja pobral kot apostol Pavel, največji misijonar vseh časov, kateremu je smisel življenja postalo oznanjevanje evangelija,



Nova maša p. Simona Petra Berleca na Viču v Ljubljani, 26. junij 97

je bolj veselo ali bolj žalostno, ne pa enako. Ko nas nekdo pokliče po imenu, postanemo drugačni, še posebej, če te pokliče po imenu tisti, ki vse vidi, ki vse sliši, vse razume, vse sprejema v svoji brezmejni ljubezni. Tisti, pred katerim smo tako majhni, pa prav zato tako veliki, tisti, od katerega vsi prihajamo in h kateremu se bomo vsi vrnili.

vesele novice, da bi vsi ljudje spoznali vsepresegajočo Kristusovo ljubezen. Odkar ga je spoznal na poti v Damask, ni imel miru, če ni govoril o Odrešeniku. Silila ga je ljubezen, ki ji je v pismu Korinčanom zapel najlepši hvalospev, kar jih pozna svetovna književnost. Apostol Pavel je moral pasti s konja, da je začel verovati v Jezusa, zato blagor nam, ki nam ni bilo treba pasti, pa verujemo.

opiti mora iz ustaljenega, utečenega in lagodnega
 enja, da končno uvidi, da se lahko vse tisto, kar si je
 oljih desetletjih s trudom ustvaril in od česar si je
 stal srečo in boljše življenje, v trenutku sesuje v
 elnato pogorišče. V tako pepelnato pogorišče se
 va tudi naša Evropa, kjer ni več prostora za rože in
 e, ne za otroke, ne za človekovo srce, kaj šele za Boga.
 di mogočnih železobetonskih konstrukcij človek
 ivlja le še tujost, gorje, osamljenost in obup. Vzrokov
 obupanje ne manjka. Številni samomori, zlasti
 omori mladih, brezposelnost, strašenje z ozonsko
 ajo, onesnaževanje okolja, tatvine in sililje. To so

pristnega dela v Sibiriji, kjer so bili zaporniki tako rekoč
 izbrisani iz dežele živih. Vse do tedaj se Dostojevski ni
 zanimal za Boga. Tu pa se je srečal z malo knjižico
 Kristusovega evangelija, ki so jo zapornikom na pot v
 izgnanstvo podarile pobožne žene. Od tedaj ni nikdar
 več zapustil te knjige, kajti v izmučenem in bednem



V zgodnjem 15. stoletju so imeli v nizozemskih domovih majhne posteljske ali zibelke s kipcem deteta. Številne so bile po ženskih samostanih, kjer so redovnice dete zibale in ga negovale kot živo. Dete v zibelki se pojavi tudi v božičnih igrah, ki so jih že od srednjega veka igrali po cerkvah kot dopolnilo službe božje. Prav te igre so, poleg pomoči pri premišljevanju, najmočnejša korenina jaslic, ki so nekakšen zamrznjen prizor iz žive igre. Prve prave jaslice so postavili jezuiti leta 1560 v svojem kolegiju v Coimabri na Portugalskem, prve cerkvene pa so leta 1562 uredili v jezuitski cerkvi v Pragi. Kmalu so začeli jaslice po svojih cerkvah postavljati tudi drugi redovi.

Korak naprej so naredile jaslice z vstopom v domove. Dvorom so sledile premožnejše meščanske hiše, naše kmečko ljudstvo pa jih pred 19. stoletjem doma ni postavljalo. Figurice so bile sprva voščene, izrezljane iz lesa, pa tudi glinene. Kasneje so začeli na trg v ogromnih količinah pošiljati tiskane pole s papirnatimi figurami. Tudi oblike jaslic so bile različne: omarične jaslice, pa kotne in namizne. Ponekod, posebno na kmetih, so jaslice oblikovali iz testa in figurice spekli v peči na božičnem kruhu božičniku.

e, ki preplavljajo dnevno in znanstveno časopisje.
 j dve grozljivi svetovni vojni je doživela ena sama
 eracija. In še nekoč nepoznane bolezni dodajmo, pa
 treba priznati, da ni čudno, če je svet okužen z
 pom. Če pa dodamo še hudobijo in zločine, ki jih je
 na zagrešila politika zadnjih petdesetih let, lonec
 pa prekipi.

a zemlji je res tako, kakor da blodimo, in ko bi ne
 o med nami dragocenega obraza Kristusovega, bi se
 o izgubili in propadli, kakor je propadel človeški rod
 iz vsoljnem potopu. Tako je zapisal eden največjih
 kih pisateljev Dostojevski. Sam je bil zaradi
 prednega delovanja obsojen na smrt, tik pred
 šitvijo kazni pa so ga pomilostili na štiri leta

življenju ni mogel shajati brez Kristusovega veselega
 oznanila. Še ob smrtni uri je prosil svojo ženo, naj mu
 prebere evangelijski odlomek, prepričan, da bo v njem
 našel luč in tolažbo. Ta veliki mož, ki je srečal Kristusa
 v letih trpljenja na prisilnem delu, je v svojem prvem
 pismu po prihodu na svobodo zapisal: »VERUJEM, da
 ni nič lepšega, nič globljega, bolj simpatičnega,
 razumljivejšega, pogumnejšega in nič popolnejšega,
 kakor Kristus. In ne le, da ni, ampak si ljubosumno
 prigovarjam, da tudi ne more biti. Še več. Tudi če bi mi
 kdo dokazal, da je Krisus zunaj resnice, in če bi se res
 izkazalo, da je resnica zunaj Kristusa, bi rajši ostal s
 Kristusom kakor pa z resnico.«

V labirintu možnosti, na križišču nešteti poti in

brezpolni, je edini rešitelj kazipol Jezus Kristus. Tisti Jezus Kristus, ki je pred dva tisoč leti prišel med nas kot Dobrota, Resnicoljubnost in Usmiljenje. Ne, ni stopil z oblaka, Bog in človek hkrati. Na svet je prišel iz ženske, kot moški semitske rase, kot član malega okupiranega judovskega naroda. V tej dobi, ko so že poznali centralno kurjavo, se je šel ta Bog roditi v smrdljiv hlev, ki niti njegov ni bil. Njegovemu rojstvu se je poklonilo nekaj pastirjev, ki so po tamkajšnji mentaliteti veljali za družbene izvrške. Trideset najboljših let je preživel v brezimnosti, v mizarski delavnici med obličji in žagami, kar je za našo miselnost, prežeto z zavestjo, da je čas denar, komaj sprejemljivo. Tudi ko je začel javno delovati, o kakšnem zmagoslavnem pohodu ni govora. V Jezusa ni verovala niti njegova žlahta, kaj šele njegovi sovaščani. Čudeži, ki jih je delal, niso sami po sebi nič spektakularnega – lahko bi na primer speljal reko Jordan namakat puščavo, da bi zazelenela v slavi grenivk in limon. Kot sin okupiranega naroda bi lahko upepelil rimsko posadko v Jeruzalemu. Toda ne! Jezus naravnost izziva našo domišljijo s tem, da dela čim manj učinkovite čudeže; tako rekoč same čudeže za domačo uporabo – v večini primerov gre za ozdravljenja. Zanimivo je tudi to, da si Jezus za svoje učence namesto usposobljenega propagandnega kadra, kakor se reče, izbere dvanajst več ali manj nepismenih jezerskih ribičev. Namesto, da bi v svojem družabnem življenju iskal vplivnih prijateljev in oblastniških stikov, seda k mizi z goljufi, vlačugami, zaničevalci, gobavci. Njegova velikodušnost je brezmejna. Ko privedejo predenj prešušnico, ki bi morala biti po takratnem zakonu kamenjana, se z njo razgovori s tako toplino, kakor če bi mu bila prinesla kosilo, kaj šele, da bi jo obsodil.

Na koncu svoje zemeljske poti umije na poslovilni večerji vseh štiriindvajset nog svojih učencev. Svojega izdajalca počasti z besedo prijatelj v hipu, ko ga ta izroča rabljem. Tudi, ko visi na križu, kliče usmiljenja nad drhal, ki se naslaja nad njegovim umiranjem. Ta Jezus, ki je začel v hlevu in v času svojega življenja ni bil niti znanstvenik niti umetnik, ne politik ne filozof, ki je ves svoj nauk združil v en sam stavek: LJUBI SVOJEGA BOGA IN SVOJEGA BLIŽNJEGA KAKOR SAMEGA SEBE, svojo zemeljsko pot pa končal nekega petka

popolnoma na krizu, ta Jezus je naš ODRASENIK. V evangelij ni samo pripoved nekega žalostnega polja. V svojem epilogu je tudi pripoved nekega nedopovedljivega začetka. Na koncu evangeljskega je se zemlja strese, skala odleti od groba in v pomlad jutro se vrže nekdo, ki je premagal smrt samo. JEZUS KRISTUS, ki ostaja z nami vse dni do konca sveta in čez nekaj trenutkov po mojih nevrednih rokah zakramentalno navzoč tukaj med nami. Ta Jezus, prelomil zgodovino na pred in po Kristusu, pa se njegov ime še vedno tako bojimo spregovoriti je POT, po kateri



V nekaterih župnijah imajo navado, da v adventnem času postavijo v cerkev prazne jasli, otrokom pa razdelijo vrečke slamnicami. Kolikor dobrih del naredi otrok čez teden, toliko slamnic lahko položi v jasli po nedeljski maši. Več jih je, bolj mehko bo ležišče, na katerega bo leglo dete. Mu bomo znali tudi v naših domovih postlati dovolj mehko?

naj hodimo, je RESNICA, ki naj jo živimo, je ŽIVLJENJE, ki nam ga prinaša v vsej polnosti.

Prav to nam hoče povedati tudi današnji prebivalci evangeljski odlomek. Oglejmo si njegovo ozadje. Bil je pred veliko nočjo. Apostole je Jezus poslal v sam kraj, da bi si nekoliko odpočili, ker še jesti niso imeli časa. Tudi Jezus je šel z njimi in sicer onskemu Genzareškemu jezera blizu mesta Betsaide. Tam so množice so jo udarile za njim peš, kar po obali. Prej so prišle kakor Jezus z apostoli. Jezusu so se ljube zasmilili, ker so se mu zdeli kot ovce brez pastirja. Spregovoril jim je o božjem kraljestvu in jih ozdravil. Nato je s čudežno pomnožitvijo petih ječmenovih hlebov in dveh rib nasitil pet tisoč ljudi, zaradi česar so množice hotele proglasiti za kralja. Tedaj je Jezus nastopil s svojim znamenitim govorom, v katerem je poslušalcem skušal dopovedati, da je poleg ječmenov

kruha se nek drug kruh, ki pa pridaja iz nebes in du je tisti kruh on sam. Da je kruh, ki ga bo on dal, njegovo meso za življenje sveta in da, če ne bomo jedli njegovega mesa in pili njegove krvi, ne bomo imeli življenja v sebi. Nevzdržna je ta beseda, le kdo jo more poslušati, se je odzvala množica učencev. In usodna posledica: po tistem je precej učencev odšlo in niso več hodili za njim. Skušajmo se vživeti v položaj! Jezus umolkne. Žalosten opazuje, kako množica godrnja nad njegovimi besedami in se redči. Čedalje manj jih je... Ječmenovih hlebov, da, teh hočejo, nebeškega kruha, evharistije, ne! Ko se je množica porazgubila, je bil najbrž Jezus v strahu še za prgišče apostolov. Kaj bodo storili? Jo bodo tudi ti pobrisali? In tedaj Jezusovo vprašanje: »ALI HOČETE TUDI VI ODITI?« Dvanajsterica je požirala slino in molčala. Pojdimo, so si morda rekli; saj tisto, da bo treba jesti njegovo meso in piti njegovo kri, je vendar noro, je ljudožersko. Toda, da bi Jezusa zapustili? Tega pa ne! Le kako? Moreči molk je prekinil Simon Peter: »GOSPOD, H KOMU NAJ GREMO?« Besede večnega življenja imaš in mi trdno verujemo in vemo, da si ti Sveti od Boga.« Končno je družčina zajela sapo. Položaj je rešil nepredvidljivi Simon Peter, ki je še prejšnji večer na Genezareškem jezeru zaradi pomanjkljivega zaupanja začel toniti in vpiti: »Gospod, reši me!« Od kod je Simon Peter prinesel tako močno besedo?

»Gospod, h komu naj gremo? Mi trdno verujemo, da si ti Sveti od Boga.« Najbrž mu je besede narekoval nebeški Oče, kakor mu jih je takrat v Cezareji Filipovi, ko je Jezus spraševal, kaj pravijo ljudje, kdo je Sin človekov in je Peter izbruhnil. »Ti si Kristus, Sin živega Boga.« In tako danes za Petrom tudi sam sebe sprašujem: Gospod, h komu naj grem? Kdo je razen tebe še Sveti od Boga? Kdo ima še besede večnega življenja? Morda Edvard Kocbek? Prešeren, Cankar, Aristotel? Verjetneje Tomaž Akvinski. Kdo ve, če morda besede večnega življenja nima Marx? Mogoče pa jih ima kdo od naših politikov? Tu, v tem napetem dogodku, iščem in najdem potrdilo, da se nisem zmotil, ko sem škofu ponudil roke, da jih mazili v duhovniške. Tu, v Kafarnaumu, spoznam, da se tudi moji starši niso zmotili, ko so me brez moje vednosti in s premalo teološke izobrazbe nesli h krstu.

tu, v Kafarnaumu, me presvetil, naj v velikem kupu knjig iščem tudi Sveto pismo. Ne ječmenovi hlebi z one strani Genezareškega jezera, ampak kruh, ki prihaja iz nebes, je hrana, ki jo potrebujem. V Kafarnaumu izvem sporočilo, ki ga ne najdem v nobeni drugi knjigi: »Volja mojega Očeta je namreč, da ima vsak, kdor vidi Sina in veruje vanj, večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan.«

Naj se Vam ob koncu mojega nagovora pogled ustavi še na brezjanski Materi božji, naši Mariji Pomagaj. Kadarkoli jo gledam, sem vedno žalosten, ker pomislim, koliko grdega se je in se še govori o tej plemeniti ženi. Nihče še ni slišal, da bi kdo rekel žal besedo o



Maksim Gaspari: Božični motiv

Mohamedovi, Konfucijevi, Hitlerjevi, Stalinovi materi, tudi ne o Judeževi. Koliko jezikov pa je obrekovalo in koliko peres omadeževalo Jezusovo mater! Kaj je vendar storila ta uboga mati, da se jo preklinja, da je tako osovražena, prezirana? Ni lepšega, kakor je mati, ki ima v naročju svojega otroka in mu s prstom kaže nebo, od koder je prišel. Marija pa je gledala nebo v lastnem naročju. Marsikatera mati hrani svojega otroka zase, Marija pa ga je hranila za ves svet. Marija in Jezus sta neločljiva. Kakor ne moremo iztrgati otroka s kipa, ne da bi kip uničili, tako ne moremo spregledati Device Marije, ne da bi s tem prizadeli Njega, ki jo je ljubil bolj kot katero koli bitje v vesolju. Marija ni zid, od katerega bi se odbile naše molitve, marveč je okenska šipa, skozi katero Kristus prihaja do nas in skozi katero se mi vračamo k njemu. Marija je steblo, ne vrtnica. Je oblak, ne dež. Je ciborij, ne hostija. Ni Eva, ki nas je predala

Satanu, ampak žena, ki je kaci glavo sirila in nas vrnila svojemu božjemu Sinu v naročje ljubezni.

Ja, mi vsi smo v naročju ljubezni: ljubezen je tista, zaradi česar je kljub vsemu lepo živeti. Ljubezen je tista, ki v še tako pust in siv dan prinese žarek svetlobe in toplino. Ljubezen je tista, ki vse vidi, vse sliši, vse razume, pred katero smo vsi tako majhni, pa prav zato tako veliki. Tista, od katere vsi prihajamo in h kateri se bomo vsi vrnili. Ljubezen je tista, ki odrešuje.

ZATO: »Ko bi govoril človeške in angelske jezike, ljubezni pa bi ne imel, sem brneč bron ali zveneče cimbele. In ko bi imel dar preroštva in ko bi poznal vse skrivnosti in imel vso vednost in ko bi imel vso vero, da bi gore prestavljal, ljubezni pa ne bi imel, nisem nič. In ko bi razdal vse svoje imetje in ko bi žrtvoval svoje telo, da bi zgorel, pa ne bi imel ljubezni, mi nič ne koristi. Ljubezen je potrpežljiva, dobrotljiva, ni nevoščljiva, ljubezen se ne ponaša, se ne napihuje, ni brezobzirna,

ne išče svojega, se ne da razdražiti, ne misli hudega. Ne veseli se krivice, veseli se pa resnice. Vse opraviči, vse veruje, vse upa, vse prenese. Ljubezen nikoli ne mine. Preroštva bodo prenehala, jeziki bodo umolknili, vednost bo prešla, kajti nepopolno spoznavamo in nepopolno prerokujemo. Ko pa pride popolno, bo minilo nepopolno. Ko sem bil otrok, sem govoril kakor otrok, sodil kakor otrok. Ko pa sem postal mož, sem dal slovo temu, kar je otroškega. Zdaj gledamo v ogledalu, megleno, takrat pa iz obličja v obličje. Zdaj spoznavam nepopolno, takrat pa bom spoznal, kakor sem bil spoznan. Za zdaj pa ostanejo vera, upanje, ljubezen, to troje. Največja od teh pa je ljubezen.« (1 Kor 13)

Kajti... Bog je ljubezen, ker je ljubezen Bog.
Amen.

avgust 1997

Moj božič

**Lepo je res za praznike doma:
po sobi se pretaka vonj kadila,
pred jaslicami lučka drgeta –
kot ona mesto mene bi molila.**

**Jaz pa sem daleč...
Mrzlo je v tujini,
pa se s spomini še tako odeni.**

**A letos je prišel Frančišek k meni,
da sva pred jasli skupaj pokleknila.
Bilo lepo je kot v domovini.**

p. Bazilij Valentin, 24. december 1947



Maksim Gaspari: Pred znamenjem

Zaradi pomanjkanja prostora v božični številki naših Misli, smo bili tokrat prisiljeni izpustiti zadnji del spominov rojakov na patra Bazilija. Objavljeni bodo v prvi številki prihodnjega leta, prosimo pa vas, da jih kljub temu, da jih kasneje v Mislih več ne bo, ne prenehate pošiljati. Vsakega posebej skrbno spravimo za Drago Gelt, ki bo, kot že veste, pripravila knjigo o patru Baziliju in hkrati zanimiv zapis o zgodovini slovenskega priseljavanja, križih in težavah, pa tudi veselju in upanju tistih prvih let. Naj bo v njej tudi vaše doživljanje nove domovine in dušnega pastirja, ki vas je sprejel v njej.

Uredništvo

SVETA DRUŽINA ADELAIDE

*Fr. Janez Tretjak, O.F.M.,
Holy Family Slovenian Mission,
51 Young Ave, W. Hindmarsh, S.A. 5007
(P.O.Box 479, Welland, S.A. 5007)
Tel.: (08) 8346 9674 Fax: (08) 8346 3487*

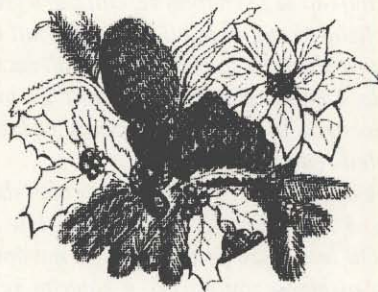
Mesec november je za nami in že se bližamo prazniku, ko se spominjamo rojstva našega Odrešenika. November je bil tih, povezan z mislijo na naše rajne in molitvami zanje, mesec, ko smo pogosteje obiskali njihove grobove. Decembra se v adventnem času z resnostjo srečujemo ob misli na drugi Jezusov prihod. Posebej nas nagovarja bogoslužje in odlomki iz Svetega pisma, ko nas Janez Krstnik kliče na pot spreobrnjenja in pokore, da se pripravimo na Jezusov prihod s čistimi srci. K temu nam kličejo vsi nedeljski govori v adventnem času. »Pripravite pot Gospodu.«

V duhu tega sporočila bomo imeli na četrto adventno nedeljo spokorno bogoslužje. Njegov namen je, da nam pomaga pri pripravi na izpraševanje vesti in dobro spoved. Brez iskrene spovedi in notranjega spreobrnjenja ne moremo doživeti božičnih praznikov. Zaman je vsa zunanja priprava in bogato obložene mize, če Jezus ne more vstopiti v naša srca. Velikokrat je v njih toliko druge navlake, da res ni prostora za Boga. In kakšen je potem namen praznovanja? Ne more nam prinesiti ne miru, ne notranje tihe sreče in blagoslova. Zato se potrudimo, da bomo izravnali vse, kar je hrapavo, in zapolnili vse doline naše sebičnosti in napuha...

Posebna priložnost za sveto spoved bo vsako jutro, od 21. do 24. decembra, pred mašo in po maši. Na božično vigilijo pa bo priložnost za spoved ves dan. Za božič bo polnočnica ob polnoči, na božič, praznik Jezusovega rojstva, bo sveta maša ob deseti uri, prav tako bo ob desetih dopoldne na praznik prvega mučenca, svetega Štefana. Praznik Svete družine je letos na 28. decembra – slovesnost zunaj bomo obhajali na prvo januarsko nedeljo, kot že vsa leta. Ta dan bo po sveti maši BBQ; vse rojake vabim na slovesnost na prostem naših zavetnikov verskega središča. Kakor je bila Sveta družina na begu v Egipt, tako ste mnogi rojaki bežali pred

komunizmom ali za boljšim kosom kruha v tuji svet. Zaupanje je bilo tista sila in moč, ki vas je držala pokonci. Zato nikoli ne pozabimo tega, kar nas je naučila naša mati in nam dala za popotnico, ko smo odhajali v svet. Vero v Boga, zaupanje, ljubezen in medsebojno odpuščanje. Vsem nam v tem času kliče Janez Krstnik: »Pripravite pot Gospodu!«

POROKE – V soboto sta si pred Bogom obljubila zvestobo EDY SAVIO in njegova izvoljenka MARIJA MUSOLINO, v cerkvi Svetega Lovrenca v North Adelaidi. Mlademu paru želimo na novi življenjski poti veliko božjega blagoslova, medsebojnega razumevanja in zdravja.



KRST – V nedeljo, 7. decembra, je bila sprejeta v občestvo božjih otrok ROSINA NEMETH. Starša sta Zoltan Nemeth in Eva Pap. Botri Andrew Ildi Stanko.

ZA BOŽIČNE PRAZNIKE bo na naši etnični postaji 5 EBIFM na sveti večer program v priredbi našega verskega središča in na sam božič od enih do dveh popoldne naša božična oddaja. Vabim vas, da prisluhnete verskemu programu.

DRUGI DECEMBER 1997 bo dobromislečim in iskrenim rojakom ostal v grenkem spominu zaradi slovenske radijske oddaje na valovih radia SBS. Sprašujem se, zakaj je urednica Mariza Ličan dopustila takšno poročanje nekaterih sodelavcev, toliko sovraštva uperjenega na katoliško Cerkev v Sloveniji? Zakaj je treba podpihovati sovraštvo tudi v tujini? Sam prispevkom, ki s klevetanjem vnašajo neslogo, odločno nasprotujem. Ko sem se letos pripravljaj na obisk Slovenije, sem se veselil srečanja z domovino. Vendar me je veliko stvari prizadelo in ko sem se vračal v Avstralijo, sem bil vesel, da tega tukaj ne bo. Pa sem se uštel... Vendar zaupam, da je Bog nad nami. Lahko počenjaš kar hočeš, vendar ne, kakor dolgo hočeš...

p. Janez

DELNI BOGOSLOVNI ZAVOD PRI SV. ANDRAŽU

Ena pglavitnih nalog vsakega škofa je skrb za dober duhovniški naraščaj. Slomšku je bila to resna in sveta zadeva. Duhovniško semenišče je imenoval punčico svoje škofije in gojence navadno pozdravljal: »Vi ste moje veselje.« Pogrešal je semenišče v bližini pri Sv. Andražu, ker bi bogoslovce potreboval tudi pri slovesnih škofovskih opravilih. Vsako leto je vsaj enkrat obiskal svoje gojence v Celovcu in razmišljal, kako bi vsaj zadnji letnik dobil k Sv. Andražu. Po mnogih težavah je dosegel, da je vlada to dovolila 16. aprila 1850. Slomšek je bogoslovce nastanil v svoji palači in jim dal na razpolago tudi svoj vrt. Večkrat jim je tudi prišel predavat. Fantje so se že vnaprej veselili četrtega letnika, da bodo v bližini škofa, ki je bil očetovsko mil in jim je dovolil več prostosti, da so se tako navadili na svobodo zunaj zavoda, kamor naj bi kmalu stopili. Za prestopke pa je bil zelo strog in je zahteval popoln red, saj je bil tudi sam zgled reda in točnosti.

Slomšek je ostal v zvezi z novoposvečenimi duhovniki tudi potem, ko so zavod zapustili in si je z njimi dopisoval. Od leta 1856 je zahteval od novomašnikov lastnoročno pismo zagotovilo, s katerim se je vsak obvezal pred Bogom in svojo vestjo, da v duhovniškem stanu ne bo iskal svoje časti, bogastva in zložnosti, temveč z vsem srcem le večjo čast božjo in zveličanje duš. Svojim predstojnikom je moral zagotoviti zvestobo in pokorščino, pri morebitnih ukorih skromnost in ponižnost, v zoprnostih vdanost in potrpežljivost, v vsem pa vestno izpolnjevanje stanovskih dolžnosti. Na istem mestu se je novomašnik tudi obvezal, da bo vsak dan premišljeval prebral vsaj eno poglavje iz sv. pisma in kak odlomek iz Hoje za Kristusom ali kake druge katoliške knjige. Slomšek je imel navado, da je novomašnikom podaril za spomin knjigo sv. Alfonza Ligvorijškega Priročnik za duhovnike s posvetilom »Preljubemu sinu v Kristusu N. N. Anton, škof. Zaradi tega te opominjam, da poživiš božjo milost, ki je v tebi po polaganju mojih rok. (2Tim 1, 6)« Moral se je tudi obvezati, da si bo vsak večer izprašal vest, vsak mesec vsaj enkrat opravil sveto spoved in vsako leto tridnevne duhovne vaje. Če je bil na dobrem glasu in vesten v izpolnjevanju svojih dolžnosti, ga je škof po nekaj letih odvezal te obveznosti, kar je bilo znamenje posebnega zaupanja.

Slomšek je pomagal tudi dijakom, zlasti na celjski gimnaziji, z željo, da bi iz njih izšli dobri duhovniki in učitelji. Ves čas je imel pred očmi ustanovitev semenišča,

NA POTI D



SLOVENIJA
BLAŽENEG

Vrli Slovenci! Ne poz
drago materinsko bla
vam bodi luč, materin

rekoč: »Dobri duhovniki se ne rodijo, ampak se morajo vzgajati.« Tako je leta 1852 v Celju ustanovil dijaški zavod, ki je kmalu dobil ime Maksimilijanišče, 1861. v Mariboru podoben zavod z imenom Viktorinišče in še istega leta oba združil v Maximilianum – Victorianum. Iz tega dijaškega semenišča je izšlo do druge svetovne vojne okrog 250 odličnih duhovnikov.

SLOMŠEK IN MISIJONI

Slomšek se je izredno zanimal za rast Cerkve med vsemi narodi sveta. Veliko je molil za katoliške misijone, o njih je rad govoril in pisal. Leta 1829 so na Dunaju ustanovili bratovščino sv. Leopolda, tako imenovano Leopoldinsko društvo, ki naj bi podpiralo misijone, še posebej v Ameriki. Že leta 1836 je izšel v Celovcu v slovenskem in nemškem jeziku Slomškov govor o misijonih in bratovščini sv. Leopolda pod naslovom **Kršanska beseda katoliškim misijonom pomagat**. Slomšek piše: »Mi kristjani v svojih domačih deželah smo srečni otroci, katerim je Oče nebeški dal vsega potrebnega v obilnosti. Prebivalci daljnih krajev za morjem so tudi naši bratje, pa živijo revni in zapuščeni in nas kličejo na pomoč. Kdor svojim zapuščenim bratom in sestram ne pomaga in z njimi nima usmiljenja, tudi sam ne bo dosegel usmiljenja pri Bogu!« V pridigi, objavljeni v zborniku Drobtnice za leto 1851 in izdani v posebni knjižici (**Povaba na botrino katoliškim misijonom pomagati, Celovec 1850**), Slomšek spodbuja vernike, da bi sprejeli botrino pri krstu novih kristjanov v misijonskih deželah. Takole pravi: »Čujte, milijonov ljudi čaka na svet kerst. Kerstna voda je že pripravljena, mašniki so kredi jih kerstiti; le enih še pomanjkuje, kerstnih botrov in boter. Za to pridem vas

DOBILA SVOJEGA PRVEGA ANTON MARTIN SLOMŠEK

14

da ste sinovi matere Slave; naj vam bo
veta vera in pa materina beseda! Prava vera
k vam bo ključ do zveličavne omike.

A. M. Slomšek

*za botre (kumeje) vabit in prosit... Oh ljube duše, hitite
in pristopite, de veliko starih in mladih brez svetiga
kersta ne pomerje... Vi jim lahko pomagate priti v božje
kraljestvo.*» Slomšek je svojim duhovnikom rad
dovoljeval odhod v misijone, če so začutili v sebi
misijonarski poklic, pa naj je šlo za ameriške ali afriške
misijone. Zavedal se je, da je Kristusova Cerkev
namenjena vsem narodom in da morajo vsi člani Cerkve,
zlasti pa še duhovniki in škofje, pri njeni rasti sodelovati.

SLOMŠEK IN REDOVNIŠTVO

Slomšek je cenil življenje redovnikov, ki so se javno
zaobljubili, da bodo Kristusa posnemali s spolnjevanjem
treh evangelijskih svetov: čistosti, ubošva in pokorščine.
Ko je papež Pij IX. v želji po prenovi samostanskega
življenja leta 1852 ukazal apostolsko vizitacijo vseh
samostanov v takratni Avstriji, je pri tem zavzeto

sodeloval tudi Slomšek. Najprej je poslal glavnemu
vizitatorju, praškemu kardinalu Schwarzenbergu
podrobno poročilo o samostanih v lavantinski škofiji,
to so bili benediktinski samostan pri Sv. Pavlu v Labotski
dolini, frančiškanska samostana v Nazarjah in Brežicah,
ter kapucinska samostana v Wolfsbergu na Koroškem in
v Celju. Poročilo je dodal tudi načrt za prenovno
redovniškega življenja. Pozneje, v letih 1856-57, je
Slomšek, že zelo bolan, kot vizitator obiskal skoraj vse
benediktinske samostane – kar 19 opatij. Večdnevni
osebni obiski, skupni nagovori, pogovori s predstojniki
in posameznimi menihi, modre odločitve in velika
pisarniškega dela – vse to je zahtevalo skoraj
nadčloveške moči, potrpežljivost in ljubezen.

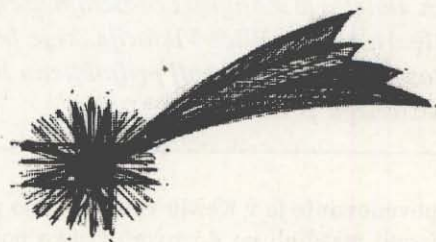
V skrbi za duhovno prenovu svoje škofije je Slomšek
prvi v Avstriji po jožefinskih reformah, sprejel redovnike
Misijonske družbe sv. Vincencija Pavelskega ali lazariste.
Septembra 1852 so se naselili pri Sv. Jožefu v Celju in
Slomšek sam jih je po slovesni procesiji predstavil
vernikom. Prav lazaristi so kot voditelji ljudskih
misijonov veliko pomagali Slomšku pri duhovnem dvigu
vernikov in je ves čas svojega življenja ostal z njimi tesno
povezan. Spoštoval pa je tudi vse druge redovne
skupnosti, ki so živele v njegovi škofiji, moške in ženske.
Ko piše o usmiljenkah, sestrach sv. Vincencija Pavelskega,
pravi:

*»Velika in močna mora ljubezen dekleta biti do Boga
ino do bližniga, ki v tih letah svet zapusti, kedar se j
nar slajši ponuja, ter ne porajta snubcov, ne posvetnik
priliznavcov, temuč si Jezusa svojiga ženina izvoli, le
Jezusu ino na mesti Jezusa bližnigu v revah ino težavah
zvesto služiti.»*

Pripravila Katarina Mahnič

**»Po celi zemlji vsem ljudem mir bodi!
Tako so peli angelcev glasovi
v višavah pri Mesijasa prihodi;
da smo očeta enega sinovi,
ljudje vsi bratje, bratje vsi narodi,
da ljubiti mor' mo se, prav' uk njegovi.«**

France Prešeren, Krst pri Savici





SV. CIRIL in METOD MELBOURNE

*Fr. Metod Ogorevc, O.F.M.,
SS. Cyril & Methodius Slovenian Mission,
Baraga House, 19 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101
Tel.: (03) 9853 8118 in (03) 9853 7787
Mobile: 0412 555 840 Fax: (03) 9853 6176
Dom počitka m. Romane – Mother Romana Home
11-15 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101
Tel. in Fax: (03) 9853 1054*

BOŽIČNI SPORED V KEWJU bo potekal tako kot ponavadi.

Božično drevesce naj bi izviralo iz 8. stoletja, ko je angleški misijonar sv. Bonifacij odšel v Nemčijo, da bi poučeval ljudi o krščanski veri. Tam je nekega decembra srečal skupino ljudi, ki so stali pod hrastom in hoteli svojemu bogu na čast žrtvovati otroka. Bonifacij je otroka rešil in posekal hrast. Ob njem je rasla majhna jelka. Odrezal jo je in dal ljudem kot znamenje življenja. Imenoval jo je Jezuščkovo drevo. Zgodba se nadaljuje decembra leta 1540, ko je Martin Luter, slavni nemški reformator, odrezal jelko in jo odnesel domov. Zimzeleno drevo ga je opominjalo, da se življenje nadaljuje tudi pozimi, čeprav se zdi, kot da je narava umrla. Na drevo je pritrdil nekaj svečk, da ga je razsvetlil in povabil Jezusa tudi v svoj dom. Sredi 19. stoletja je v Angliji z božičnim drevescem začel princ Albert, mož kraljice Viktorije, ki je bil nemškega rodu. Postajalo je vedno bolj priljubljeno in nepogrešljiv del božičnega praznovanja.



prižganimi svečkami prinesli Jezusa k jaslcam v lurško votlino. Vse navzoče prosim za primerno zbranost, čeprav bomo zunaj cerkve.

Ob 11.30 na božični večer bo pri lurški votlini program, ki ga pripravlja mladina. Pridite!

Božič: svete maše bodo ob osmih, desetih in ob petih popoldne.

26. december, praznik sv. Štefana: sv maša ob osmih in desetih.

28. december, nedelja svete Družine: pri deseti maši bo blagoslov otrok. Jezus je prišel na svet kot otrok in njegova posebna naklonjenost je veljala prav njim. Cerkev, ki sledi svojemu Učeniku, nadaljuje Jezusovo skrb za otroke jih blagoslavlja.

31. december, Silvestrov večer - staro leto: s sveto mašo ob sedmih zvečer se bomo Bogu zahvalili za leto, ki se izteka.

1. januar, Novo leto, praznik Marije božje Matere

Spovedovanje je v Kewju vsako nedeljo pred osmo in deseto mašo ali po dogovoru (lahko pokličete po telefonu). Na božični večer bo priložnost za spoved od devetih do 11.15 zvečer.

Polnočnica bo kot običajno pred Lurško votlino, v primeru dežja pa bo v cerkvi. Otroci bodo v procesiji s

in dan miru: sv. maša bo ob osmih, desetih in ob petih popoldne.

2. januar, prvi petek v mesecu: čez dan bom obiskoval bolnike in ostarele, ki se niso mogli udeležiti božičnega praznovanja. Prosim, da me obvestite, če želite obisk (če ste bolj oddaljeni, bo morda potreben dogovor

za kakšen drug dan). Zvečer bo sveta maša ob pol osmih.
4. januar, nedelja, Gospodovo razglasenje (sveti Trije kralji): sveta maša bo kot ponavadi, ob osmih in desetih.

SPORED DRUGOD:

St. Albans: priložnost za božično spoved v slovenščini boste imeli v torek, 23. decembra, od šestih do 7.30 zvečer v cerkvi Srca Jezusovega (tam, kjer je ponavadi maša)

Springvale: V cerkvi sv. Jožefa bom spovedoval v soboto, 20. decembra, od 5. do 6. ure zvečer.

North Altona: spoved v slovenščini bo mogoča v četrtek, 18. decembra, od šestih do sedmih zvečer v cerkvi Leona Velikega.

Geelong: priložnost za božično spoved v slovenščini boste imeli v petek, 19. decembra, od šestih do sedmih zvečer, v cerkvi sv. Družine (kjer je ponavadi maša).

Morwell: priložnost za božično spoved v slovenščini bo v božični osmini, na praznik svete Družine, 28. decembra, pred mašo. Sv. maša bo ob šestih zvečer v cerkvi Srca Jezusovega (kot ponavadi).

Wodonga: vidimo se četrto nedeljo v januarju.

ŠE NEKAJ DRUGIH OBVESTIL:

Na drugo nedeljo v mesecu je sv. maša v Kewju samo ob devetih. Ker sem sam, sem moral spremeniti urnik maš za to nedeljo, ker je maša še v Geelongu (ob 11.30) in St. Albansu (ob 5h popoldne).

Mt. Eliza: Vabljeni ste na skupno počitnikovanje. Rezervirano imamo od 3. do 17. januarja. Prvi teden je namenjen predvsem družinam, drugi pa mladim. Sprejeli pa bomo vsakega, ki se je pripravljen vključiti v skupino. Cena je \$120, za otroke do 12 let \$100 in za vsakega naslednjega otroka v družini \$20 manj. Za otroke do štirih let je zastoj. Prijaviti pa se je treba najkasneje do 31. decembra.

Mobilni telefon. Kadar me ni doma, imam navadno s seboj mobilni telefon. Nova številka je 0412-555-840.

Lepa slovenska navada je, da za vse tri svete večere (božični, Silvestrov in večer pred praznikom Treh kraljev (6. januarja) v družini blagoslovimo stanovanje z blagoslovljeno vodo in kadilom, pri tem pa molimo rožni venec. Vabim vas, da to lepo versko navado ohranjate ali

pa obnovite, če ste jo opustili.

POKOJNI - V zadnjih mesecih nam smrt, hvala Bogu, prizanaša, tako da ni toliko pokojnih kot še nekaj mesecev prej. Imeli smo en pogreb. **Pavlič Vilko** je umrl 16. novembra, doma v Cranbourne South. Pogreb je bil 19. 11. s sveto mašo v župnijski cerkvi sv. Agate v Cranbournu in je pokopan na tamkajšnjem pokopališču. Rojen je bil 13. 1. 1918. leta v Črničah na Primorskem. V Avstralijo je prišel iz Trsta leta 1954 z ladjo Toscana. Večji del življenja je delal v ICI (tovarna stekla) kot inšpektor. Z ženo Petrino sta kupila kmetijo in jo spremenila v kokošjo farmo. Med drugim sta tudi slovenske središče v Kewju zalagala z jajci in kokošjim mesom. Bil je dober, že kar garaški delavec in dober kuhar. Rad je imel ptice in rože. Zapustil je ženo Petrino, roj. Vodopivec, in sina Williema.



Maksim Gaspari: Pri jaslicah

BOLNIKI - Na prvi petek sem z Maksem Koržejem, ki dobro pozna Melbourne, obiskal Lucijo Miklavec, ki je ta mesec praznovala svoj petindevetdeseti rojstni dan, Ivana Kovačiča, Ivanko in Ivana Bratina, Marijo in Franka Božiča, Ivana Mejača, ki je še vedno v bolnici, Grozdano Gojak in Ivano Krnel, h kateri so me klicali že enkrat prej, ker je imela težave s srcem in se je bala, da bo kar umrla. Pri svojih devetdeset letih se dobro drži.

KRST je bil samo eden. V nedeljo, 7. 12., je bil krščen **William Harold Eden**, sinček Gleena Thomasa in Irene,

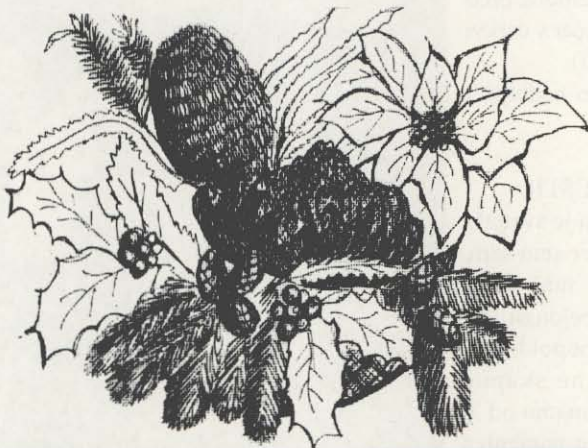
NADALJUJEMO Z OBNOVO IN POLEPŠANJEM BARAGOVEGA DOMA. Toneta Urbasa, oče in sin, sta pobarvala del najvišje strešne obrobe, del te obrobe pa je bil potreben popravila, kar je naredil Avgust Tomažin. Bernard Brenčič je popravil nekaj oken in vrat, ki so bila že preperela, Marjan Jonke se je lotil novega barvanja. Jože Potočnik je pripravljaval material, organiziral delo in tudi sam pomagal pri vsem delu. Viktor Ferfolja je ob pomoči Ivana Trebše in Igorja Petroviča, ki je v Avstraliji na počitnicah, zasadil ciprese, položil cevi za zalivanje vrta, gredic z rožami in cipres. Računalnik skrbi, da bo vrt dvakrat tedensko dobro zalit. Društvo sv. Eme je organiziralo kramarski sejem (garage sale), zasadilo rože pri vhodu na dvorišče, itd. Veliko delo je naredilo tudi avstralsko podjetje, ki je podrla in izkoreninila tri borovce in več manjših dreves in štorov, ki so kvarili izgled ali delali škodo. Žlebovi so bili polni iglic, borova

kislina pa je pomorila tudi večji del trave pod bori, prav tako so korenine že dvignile del pločnika ob ograji. Viktorija in Metka Kos iz Pernice pri Mariboru sta bili tukaj en mesec in sta po tematiki uredili in uskladiščili knjige, ki so bile še neurejene, pospravili in uredili sta tudi pisarno. Še naprej se priporočam za darove, saj z delom rastejo tudi stroški. Bog povrni tudi vsem, ki s svojim delom in z molitvijo prispevate k polepšanju našega verskega središča v materialnem in duhovnem pomenu besede!

DVORANA pod cerkvijo je dobila ogrevanje. Jože Prosenak je montiral šest infra električnih peči, Dom Matere Romane pa je dal denar za projekt! Bog povrni!

Blagoslov božičnega praznika naj vas spremlja v vsem novem letu!

p. Metod



Božično drevo z okraski in svečkami je bilo še sredi 19. stoletja pri Slovencih, posebej na kmetih, popolnoma neznano. Po mestih in trgih so si ga postavljali priseljeni nemški uradniki, trgovci in obrtniki in le zelo počasi si je utiralo pot tudi med slovensko meščansko in kmečko prebivalstvo.

Že davno pred njim pa so po skoraj vsej slovenski deželi ob božiču obežali v bogkov kot največkrat neokrašeno smrečico, ki je pomenila drevo življenja. Po različnih pokrajinah so jo obežali na različne načine, z vrhom spodaj ali zgoraj, in jo tudi različno imenovali: v Prekmurju 'božič' ali 'betlehem', v Slovenskih goricah 'božje drevce', v Halozah 'hojkica' ali 'hojčica', na Kozjanskem 'paradiž'... Okraski so bili preprosti: rdeča jabolka, pozlačeni ali posrebreni orehi in lešniki, doma spečeno pecivo različnih oblik, trakovi, verige ali pentlje iz pisanega papirja.

Pisma o slovenščini rojakom v Avstraliji

Mirko Mahnič

*Naredi za svoje besede tehtnico in utež, naredi za svoja usta vrata in zapah.
(starozavezni modri Sirah o jeziku in govoru)*

Imel sem srečo, da sem dober mesec prebil v vaši lepi drugi domovini Avstraliji. Srečeval sem se z rojaki in skoraj ga ni bilo, ki se ne bi opravičeval zaradi svojega "slabega znanja slovenščine". Toda še zdaleč ni bilo tako slabo, kot so mislili, povrh pa je vse tisto, kar je bilo nekoliko šibko, sproti popravljala njihova ganljiva ljubezen do materinščine.

Doma v Sloveniji, kjer mi, žal, v velikih količinah udarjajo v uho zlorabe našega "milega materinega jezika" (Slomšek), sem se spomnil, da bi bilo prav, če bi v povračilo za prijazno srečanje z vami napisal nekaj kratkih in rad bi, da tudi prijetnih pisemc za vaše Misli.

Naj poskusim s prvim.

I.

Gotovo ste že kdaj brali kak "jezikovni kotichek" - naš časniški tisk jih nenehno objavlja - in pri tem prestrašeni ugotovili, da je z vašim slovenskim izražanjem marsikaj narobe, še huje, da pravzaprav ne znate več dobro po slovensko. Kar naprej ste namreč naletavali na stroge opomine: to in to in to ni pravilno, to ni v duhu slovenskega jezika, to nikakor ni dovoljeno, to je velikanski greh zoper slovnična pravila - in še marsikaj opominjajočega in obsojajočega.

Toda iz vsakdanje izkušnje spoznavamo, da je izražanje sicer lahko na visoki stopnji slovnične pa tudi izrekovalne in estetske izlikanosti, ni pa hkrati tudi v službi resnice in poštenosti ter prijaznosti in naklonjenosti do drugega, rajši pogosto lažnivo, nestrpno, demagoško, hinavsko, ovaduško, obrekovalno, žaljivo, surovo, blebetavo, spakljivo, pobožnjakarsko, klafarsko, gnusno itd.

O tem moralnem problemu izražanja, ki naj bo v službi častnega sporazumevanja med ljudmi, v jezikovnih kotichekih ni ne duha ne sluha. Ves čas samo: to in to in to slovnično ni pravilno.

Tu pa hočemo poudariti, da ne gre samo za KAKO, samo za slovnično pravilnost, temveč predvsem za KAJ, se pravi za vsebino, hkrati pa tudi za način - naraven, jasen, izviren, iskren - s katerim jo podajamo. Ne gre le za še tako imenitno etiketo na steklenici, temveč za kakovost vina, ki je v nji, kot pravi tuja učenost.

Na kratko: če govorimo iz osebnega spoznanja in prepričanja ter ob izčiščenem, a zmeraj spoštljivem razmerju do sogovorca, bomo zmeraj govorili zanimivo, olikano, kulturno in tudi - slovnično pravilno.

Gotovo ste že srečali izobraženca visoke kategorije, ki ima slovnico v mezincu, a je njegovo govorjenje vsesokotno ponarejeno, zato tudi brez izpovedne in pričevalne moči.

Prav tako gotovo pa ste tudi doživeli preprostega sogovornika brez višje jezikoslovne izobrazbe, ki vas je presenetil z miselno in čustveno bogatim, a obenem tudi slovnično zadovoljivim pripovedovanjem. Odkod to? Preprosto odtod, ker je njegovo iskreno govorno hotenje samodejno odkrilo pripadajoča slovnična pravila, kolikor jih ni prejel že iz materinih ust.

P. S. Upam, da me nihče ne bo osumil, da sem zoper slovnico; to bi pomenilo, da ni razumel namena mojega pisanja.

IZPOD TRIGLAVA

LJUBLJANA – Po sklenjenem drugem krogu ocenjevanja krajev v tekmovanju *Moja dežela – lepa, urejena in čista*, ki ga Turistična zveza Slovenije organizira pod pokroviteljstvom Ministrstva za okolje in prostor in s pomočjo številnih sponzorjev, je v Sloveniji vse več skrbno urejenih krajev. Po oceni Turistične zveze Slovenije je med večjimi mesti najlepši Maribor, v kategoriji srednje velikih in manjših mest je bilo za najlepše proglašeno Grosuplje, v kategoriji izrazito turističnih krajev je prvo mesto zasedel Portorož, med turističnimi kraji je bil prvi Ptuj, med kraji s prehodnim turizmom so najlepše Slovenske Konjice, v kategoriji izletniških krajev pa Cerklje. Med manjšimi slovenskimi kraji je bila Medana v Goriških Brdih, rojstni kraj pesnika Alojza Gradnika, proglašena za drugo najlepše naselje.

uslužbenci ne bi v določenem roku naučili italijanščine. Sklep direktorja izolske bolnišnice je v Sloveniji naletel na različne ocene. Bralka Dela je v pismu uredništvu zapisala: »Kdaj bodo tudi v bolnišnicah v Trstu in Gorici postavili take pogoje? Tam je pravica Slovencev trdnjša in starejša, toda zanje se nihče ne briga.«

MARIBOR – Od 29. avgusta do 26. decembra je v Sloveniji na obisku kip milostne podobe fatimske Marije Romarice. Kip je delo spretnih rok kiparja Jožefa Thedima in predstavlja fatimsko gospo, kakor so jo znali opisati trije pastirčki iz Fatime na Portugalskem. Po originalnem kipu fatimske Gospe, izdelanem za fatimsko kapelo, je narejen še drug kip, ki ga je 13. maja 1947 v kapeli prikazovan v Fatimi okronal



V zakladnici ljudskih pesmi evropskih narodov imajo božične pesmi – poleg zaljubljenih – največji delež. Obhodi božičnih kolednikov, ki so k hiši prinašali blagoslov za novo letino, so bili na slovenskih tleh v navadi še v prejšnjem stoletju, ponekod vse do druge svetovne vojne. Najstarejše božične kolednice so bile oznanilo božičnega dogodka. Iz njih so nastale božične pesmi, ki jih pojemo v cerkvi in doma ter so za pravo božično vzdušje nepogrešljive. Poznajo jih vsi narodi. Angleži imajo zelo bogate božične pesmi, nekatere stare tudi več sto let, ki jih imenujejo 'carols'.

IZOLA – Na obalnem območju oblasti zahtevajo dosledno izvajanje dvojezičnosti. Novo dejanje pomeni odločba, ki jo je izdal dr. Nikolaj Kinkela, glavni direktor splošne bolnišnice v Izoli. V njej je vsem zaposlenim v tej osrednji zdravstveni ustanovi na obalnem območju naročil, da morajo pri stikih s pacienti italijanske narodnosti uporabljati njihov jezik. Če ga ne znajo, se ga morajo naučiti. Italijanščino bodo morali pasivno obvladati do prve polovice leta 1998, povsem pa do konca istega leta. Kdor te zahteve ne bo izpolnil, bo tvegaval izgubo zaposlitve. Vodstvo bolnišnice bo namreč objavilo nove razpise za tista delovna mesta, kjer se sedanj

nadškof Manuel Mendes. Od 17. oktobra do 14. novembra je Marija Romarica popotovala po štajerski škofiji, v Sloveniji pa smo se ji ob obisku izročili z naslednjo posvetilno molitvijo:

»Fatimska Devica, Mati usmiljenja, kraljica nebes in zemlje, danes se posvetimo tvojemu brezmadežnemu srcu. Tako obnavljamo svojo krstno posvetitev Bogu. Odpovedujemo se sebi in sebičnemu svetu. Obljubimo, da bomo spolnjevali deset Božjih zapovedi in Jezusovo zapoved ljubezni do bližnjega. Radi bomo molili rožni venec in zadoščevali Jezusovemu Srcu in tvojemu brezmadežnemu srcu za svoje grehe in grehe našega

naroda. Pomagaj nam, da bomo, kakor ti, sprejeti evangelij in ga živeli z vero, upanjem in ljubeznijo. Tako bo tvoj Sin Jezus Kristus, po svojem križu in vstajenju, za nas Pot, Resnica in Življenje. Naj se naše družine hranijo z nebeškim kruhom, da bodo odprte za življenje in bodo premagale kulturo smrti in sodobne malike. Tvoji ljubljani otroci smo, zato se polni zaupanja zatekamo v zavetje tvojega materinskega srca. Varuj nas v vseh nevarnostih in nam po tem izgnanstvu pokaži Jezusa, blagoslovljeni sad svojega telesa, o dobrotljiva, o milostljiva, o sveta Devica Marija, božja in naša mati. Amen.»

Pridružite se nam tudi vi, dragi rojaki iz daljne Avstralije! Z Jezusom in Marijo vas toplo pozdravljamo iz Slovenije!

M. P.

LJUBLJANA - Prvi teden novembra je bil Cankarjev dom v Ljubljani prizorišče trinajstega Slovenskega knjižnega sejma, na katerem je sodelovalo nad 70 razstavljalcev. V štirih dneh se je zvrstilo okoli 60 tiskovnih konferenc, na katerih so posamezne založbe predstavile svoje sedanje in bodoče knjižne ponudbe. Veliko je bilo govora tudi o uvedbi 20-odstotnega davka na dodano vrednost – kot ga v okviru priprav na vstop v Evropsko zvezo pripravlja vlada – ki bi za naš prostor pomenil kulturni samomor, kakor so ugotavljali razpravljalci. Nikjer namreč nismo tako na evropski ravni kot pri knjigi. Na sejmu so razstavljale tudi katoliške založbe: Družina, Ognjišče, tri Mohorjeve založbe (Celje, Celovec, Gorica), Salve, tržaška Mladika in Dravljje.

LJUBLJANA - Na kratko še o dobro znanem izteku predsedniških volitev: Milan Kučan je dobil 55,5 % glasov, Janez Podobnik 18,39 %, Jože Bernik 9,48 %, Marjan Cerar 7,05 %, Marjan Polšak 3,21 %, Bogomir Kovač 2,70 %, Franc Miklavčič pa 0,55 % glasov. Predsedniških volitev se je udeležilo 68,5 % volilcev, to je 1.061.073 ljudi, ki so volili na voliščih in po pošti. Na voliščih na slovenskih diplomatsko konzularnih predstavništvi v tujini pa 1965 ljudi, vendar je bil čas za glasovanje po pošti iz tujine prekratek.

MARIBOR – Slovenski katoliški skavti in skavtinja so se 8. in 9. novembra zbrali na dvodnevnem programskem svetu združenja. Pregledali in ovrednotili so dosedanje delo (združenje je bilo ustanovljeno leta 1991 in ima danes že okoli 3000 članov) ter načrtali pot do leta 2000. Devetdeset udeležencev je v delu po skupinah in na skupnih zasedanjih razpravljalo o srečanju vseh slovenskih voditeljev leta 1999, podali so stališča do omamljanja, opajanja in kajenja, sprejeli so zavezo slovenskemu jeziku, potrdili sodelovanje s svetovnim združenjem WAGGGS ter naložili poverjeništvu za program, da napiše kratko pojasnilo o vzgojnem namenu in pomenu kroja. Na srečanju seveda ni manjkalo skavtskega humorja, dobre volje in nenehne pripravljenosti narediti nekaj dobrega, kar je tudi vodilo vsakega skavta. Generalni svet so zaljučili z mašo, z namenom, da bi zamisli, pobude in sklepi dozoreli v bogate sadove.

V SEPTEMBRU smo obhajali stoletnico smrti sv. Terezije Deteta Jezusa, 19. oktobra pa jo je papež Janez Pavel II. proglasil za cerkveno učiteljico. Sv. Terezija je tretja ženska, ki je v zgodovini krščanstva dobila ta naslov. Tretji dogodek, ki bo zaznamoval to leto, je obisk njenih relikvij v Sloveniji. Njene relikvije so lahko slovenski kristjani počastili 25. in 26. novembra v karmeličanskem samostanu v Sori in v Ljubljani. Založba Ognjišče je ob tej priložnosti izdala knjigo z naslovom Veličina Male Terezije avtorja Conrada De Meesterja.



Maksim Gaspari: Koledniki

KRIŽEM

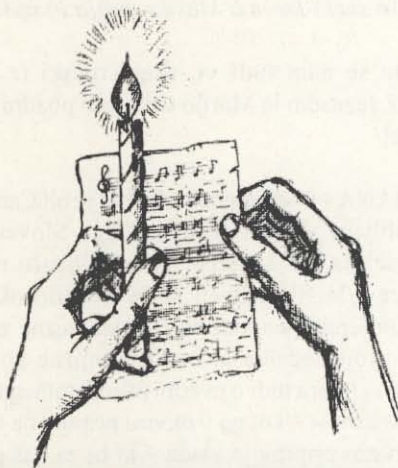


AVSTRALSKE SLOVENIJE

DARWIN - Ne zgodi se pogosto, da se mi v naš tropski Darwin oglasi predstavnik slovenske Cerkve in me povabi, da napišem kaj za versko glasilo avstralskih Slovencev. Je pa tudi res, da v Severnem teritoriju in Darwinu živi le malo Slovencev in zato nismo organizirani v slovenskem društvu. Še v tistem malem, kar prispevam k slovenski radijski uri na SBS, ne poročam o tukajšnjem življenju naših rojakov. Prav tako je Darwin, čeprav glavno mesto Severnega teritorija, razmeroma majhen kraj, v katerem živi okrog 70 do 80 tisoč prebivalcev vseh mogočih narodnosti, zdaj največ azijskih novoprišlekov. Svojčas je bilo tukaj največ Grkov in Italijanov. O Darwinu je svet najbrž prvič slišal kaj več po letu 1974, ko je mesto prav na sveti večer skoraj 80-odstotno porušil ciklon Tracy. To skoraj šesturno

zadnjih dveh desetletjih precej spremenilo, poletja postajajo bolj vroča, deževna obdobja krajša in redkejša; razmeroma pozno prihajajo.

Sicer pa se nekaj podobnega dogaja tudi v Sloveniji, saj pravih dolgih zim, ko bi sneg obležal v dolinah po nekaj mesecev, skoraj ni več. Prav tako človeška objestnost in gonja za denarjem in čim večjo udobnostjo



Božične pesmi so v Avstraliji priljubljene, cenjene in ponarodele kot malokje po svetu. Skoraj ni kraja, kjer ob decembrskih vikendih ali na sam božični večer ne bi pripravili petja božičnih pesmi, pa naj bo to v parku, na šolskem dvorišču ali kod drugod. Najznamenitejše Christmas Carols by Candlelight so v Melbournu prav gotovo tiste v glasbeni kupoli Sydneyja Myerja, nekakšnem pokritem letnem gledališču ob Botaničnih vrtovih. In kakšna je zgodovina tega sijajnega pevskega dogodka ob plapolanju sveč?

Vse skupaj se je začelo leta 1938, ko se je radijski veteran Norman Banks pozno ponoči vračal z dela po najstarejši promenadni ulici, St. Kildi. Pri oknu ene izmed hiš je sedela starejša ženska, njen obraz je bil ožarjen samo s sojem sveče. Poleg sebe je imela radio in veselo prepevala božično pesem. Takrat si je Banks zamislil čaščenje novorojenega deteta pod zvezdami širnega avstralskega neba, ki na božični večer vsako leto znova privabi množice ljudi najrazličnejših starosti in veroizpovedi v središče Melbournu.

divjanje vetra z več kot 220 kilometri na uro sem srečno preživela tudi sama, zato deževno obdobje vsako leto nekako strahoma pričakujem. Vendar se je vreme tukaj v

tudi doma več ne poznata meja. Ob svojem letošnjem obisku Slovenije nisem mogla prezreti velikega števila avtomobilov, saj na mestnih pločnikih za pešca skoraj ni

več prostora; ti zadrž ponekod služijo le še za parkiranje avtomobilov. Vprašanje pa je, če si naša majhna Slovenija ekološko to tudi lahko privoščiti. Ali je res mogoče, da si naši občinski in vladni možje tega vprašanja tudi sami ne zastavijo?

Čeprav zadnjih nekaj let že skoraj redno obiskujem Slovenijo, pa me je pot le redko zanesla prek naših meja. Končno sem se letos odločila za dvodnevni obisk sosednje Madžarske. Budimpešta, mesto ob Donavi, ima nekaj čudovitih starih zgradb še iz časov stare Avstroogrske, nemalo pa me je presenetilo dejstvo, da v bankah v samem središču nisem mogla vnovčiti potovalnih čekov, čeprav so bili v nemških markah. Madžarska je v glavnem ravninski svet, ki ima svoje »morje« v prostranem Blatnem jezeru, kjer je bilo v tistem času veliko letoviščarjev. Kraji ob jezeru so lepo urejeni in pravi raj v primerjavi z drugo pokrajino, kjer skorajda ni gozdov. Madžarske hišice in domovi so nekoliko skromnejši od slovenskih, vendar so tisti v bližini naše meje že okrašeni s cvetjem na oknih, česar v središču Madžarske nisem opazila.

Svoje letošnje trimesečno bivanje v Slovenji pa sem izkoristila tudi za romanje v Vetrinje na avstrijskem Koroškem, od koder so po vojni angleške okupacijske oblasti vračale slovenske in druge povojne begunce nazaj v Jugoslavijo, za mnoge z zelo tragičnimi posledicami. Vendar to romanje ni bilo v spomin the žalostnih dogodkov. Organizirali so ga škofje treh dežel: Slovenije, Koroške in Severne Italije. Na obsežnem samostanskem dvorišču se je na čudoviti poletni dan zbralo okrog pet tisoč romarjev iz omenjenih dežel. Med škofi različnih območij je romarje v vseh treh jezikih, slovenskem, italijanskem in nemškem, pozdravil samo slovenski nadškof dr. Rode. Tudi pesmi so predstavljale vse tri narodnosti. Vendar je bilo zame kar presenetljivo dejstvo, da je najbolj glasno in mogočno zadonela slovenska pesem. V dušah ljudi na Koroškem še vedno globoko leži in tli skriti plamen slovenstva.

Priznati moram, da sem se pravzaprav prvič v življenju kot odrasel človek udeležila romanja; prvič sem bila z mamo na Brezjah, ko mi je bilo šele pet let. Tokrat je bil moj glavni namen, da spet vidim košček te naše izgubljene Koroške, zibelke slovenstva, kjer živijo naši ljudje pod precejšnjim asimilacijskim pritiskom avstrijskih političnih strank in oblasti.

Šele po tem svojem obisku Vetrinj sem dodobra doumela pomembnost takšnih verskih srečanj z našimi ljudmi onkraj slovenskih meja, kar jim vrača samozavest in občutek, da niso sami, neka pozabljena manjšina. Pa ne le verska, tudi gospodarska povezovanja bi morale v dosti večji meri organizirati naše politične oblasti v Sloveniji. Priznati je treba, da je bila, kljub občasnim spodrsrljajem, katoliška Cerkev tista, ki je skozi stoletja ogromno pripomogla, da smo se Slovenci obdržali kot narod.

S tem danes končujem in vsem našim rojakom želim vesele božične praznike in dosti zdravja in sreče v novem letu.

Mara Mericka



Rojaki iz Newcastla na eni izmed prvih slovenskih maš pred samostansko cerkvijo v Mayfieldu, okrog leta 1955

NEWCASTLE – Vsa leta, odkar izhajajo Misli, smo le redko kdaj našli kakšno novico iz Newcastla, razen morda patrovega poročila, kje bo naslednja maša in kdo je v tem času umrl. Newcastle je drugo največje mesto v New South Walesu in prvi Slovenci so vanj prišli že leta 1949, kar je razumljivo, saj je bilo emigrantsko taborišče Greta oddaljeno le 45 kilometrov. V Newcastlu je bilo

vedno veliko težke industrije, kar je seveda dalo delo mnogim našim očetom, možem in bratom. Poleg Grete sta bila zelo znana tudi hostel v Mayfieldu (predmestje Newcastle), v katerem so stanovali moški, ki so delali v Newcastleu, medtem ko so njihove družine živele v Greti, in lager v Nelson Bayu.

Slovenci se zelo radi družimo in prva srečanja v Newcastleu so se začela nekako leta 1955, ko je p. Bernard Ambrožič prvič bral slovensko mašo. Hermina Pihler, danes 87-letna gorenjska korenina, se še prav dobro spominja, kako je skupaj z gospo Torbico iskala primerno cerkev. Prva maša je bila v samostanski cerkvi v Mayfieldu, nekoliko pozneje pa so se maše začele v današnji katedrali Srca Jezusovega v Hamiltonu, kjer se še danes srečujemo vsako peto nedeljo v mesecu, kadar jo mesec ima. Skozi leta so nas obiskovali slovenski duhovniki in škofi, že več let pa zdaj skrbi za nas p. Valerijan Jenko, za kar smo mu izredno hvaležni.

Že nekaj let se po maši zberemo v dvorani ob dobrem prigrizku in prijetnem razgovoru. Ženske poskrbijo, da je miza polna, moški pa tudi od časa do časa ponudijo kak kozarček vina ali piva. Čeprav vsi z veseljem priskočimo na pomoč, da je naše srečanje prijetno, je prav, da omenimo vsaj nekatere. Ena od njih je Albina Mavrič, ki je že pred leti s svojim denarjem kupila

skodelice za čaj in kavo in druge potrebne stvari. Vsakokrat jih prinese s seboj in je vedno med prvimi, ki poskrbe, da je vsega dovolj. Andrej Pihler in njegova žena že vsa leta skrbita, da je dvorana odklenjena, da vrneta ključ, prineseta čaj in še kaj. Ti trije bi verjetno lahko na prste ene roke prešteli, koliko slovenskih maš so zamudili v Newcastleu. Morda bo kdo rekel, da je to prava malenkost, vendar so tudi malenkosti zelo važne in je prav, da jih vidimo in se primerno zahvalimo zanje. Prisrčna hvala p. Valerijanu in vsem, ki priskočijo na pomoč.

Rojakom širom Avstralije lep pozdrav iz Newcastlea in blagoslovljene božične praznike.

Marija Grosman

MELBOURNE – Po dolgi bolezni je v bolnišnici Royal 17. novembra 1997 umrla MILKA VUKOVIČ, rojena Bebič. Rodila se je 21. januarja 1946 v Karbunu v Istri, živela je v Izoli in se leta 1969 tam poročila. Z možem Jožetom in sinom Damjanom je leta 1971 prišla v Avstralijo. Hčerka Jasna se je rodila tukaj leta 1972. Pokojna je živela v Altoni North. Pokopana je bila 21. novembra 1997 na pokopališču v Williamstownu v Viktoriji.

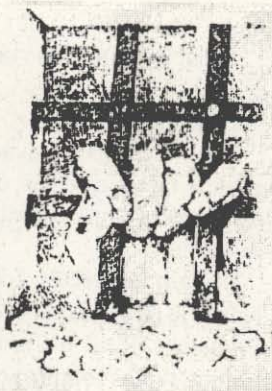
Majda Muzlai



Najbolj znana in priljubljena božična pesem je prav gotovo Sveta noč, ki je nastala na Bavarskem v Nemčiji in bila napisana v enem samem večeru. Zgodba pripoveduje, da so na božični večer leta 1818 ugotovili, da so orgle v vaški cerkvi sv. Nikolaja v Oberndorfu pokvarjene. Kriva je bila lačna miška, ki je pregrizla meh. Kaplan Jožef Mohr je ves zaskrbljen dal organistu Francu Gruberju besedilo pesmi, ki jo je sam napisal, češ, naj ga uglasbi za zbor ob spremljavi kitare. Gruber je to storil, pri polnočnici v Oberndorfu z njo požel navdušenje, kmalu pa so jo prepevali tudi po drugih nemških cerkvah in kasneje po vsem svetu.

Jožko Kragelj

MOJE CELICE



Ko sem bil poleti nekaj časa doma, je bila v Kobaridu proslava 50. obletnice Gregorčičeve smrti. Z biciklom sem se odpravil tja. V cerkvi so se zbrali duhovniki Cirilmetodijskega društva k maši zadušnici. Šel sem na kor. Pri orglah je sedel organist Ludvik Šturm. Ko me je zagledal, je bil zbežan in solze so mu prišle v oči. Imel sem vtis, da se boji, da mu bom kaj očital. Dobro je vedel, da ni ne meni ne Kobalu dajal nobenih podatkov. Pozdravil sem ga, kot da se ni bilo nič zgodilo v vsem tem času, da se je pomiril. Nisem mu zameril, ker sem vedel, da nekateri zdržijo zaslišanje, drugi pa ne.

Šturm ni bil dolgo zaprt. Ko se je vrnil domov, je hodil v službo. Nekega jutra se je v delovni obleki odpravil na delo, na službeno mesto pa ni prišel. Izginil je kot kafa. Povsod so ga iskali. Kam je izginil, je še danes uganka. Raznesli so vest, da je zbežal čez mejo in je za vrtnarja v nekem italijanskem samostanu. Zakaj je izginil???

Ne dolgo po tem dogodku me je v Velikih Žabljah obiskal Peter Šoštarčič. Nisem se preveč začudil temu obisku, ker so mi ob izpustu rekli, da se bomo še kaj videli. Ob kozarcu vina je stekel pogovor: Kako sem se vživel, ali sem zadovoljen z novo službo, kakšni so ljudje itd. Zdelo se mi je, da je prav primerna priložnost za odkrit pogovor. Vedel sem, da imam pred sabo bivšega zasliševalca, uslužbenca UJV. V njem pa sem gledal tudi človeka. Opogumil sem se in ga vprašal: »Ste vi prepričani, da je bilo vse tisto res, kar je prišlo na dan na slavnem tolminskem procesu?«

Vprašanje ga je nekoliko zmedlo. »Kako to mislite?« je rekel.

»Kaj je s Šturmom?« sem mu zastavil vprašanje.

»Zakaj? Kaj se je zgodilo?« Vzel je kozarec vina in popil nekaj požirkov.

»Šturm je izginil!« sem rekel in ga gledal v oči.

»Kam? Nič ne vem!«

»Tudi jaz ne vem. Vem pa, da je izginil, da ga ni več. Vam to nič ne da misliti?«

Povedal sem mu, kako sva se srečala v kobariški cerkvi, in sem nadaljeval: »Šturm ni ne meni ne Kobalu dajal nobenih podatkov, kar je sam dobro vedel. In če je zaradi tega izginil, ga je vest pekla, ker je Kobal še zdaj v zaporu po njegovi krivdi.«

»Saj mu ni hudega. Dela na ekonomiji v Mariboru!«

»V zaporu je! In leta tečejo! In vse po krivici!«

»Bi ga radi videli?«

»Seveda bi ga rad obiskal, če bi bilo mogoče. Saj sva rojaka!«

»Vam bom omogočil.«

Res mi je omogočil, da sem kmalu zatem obiskal v Mariboru Kobala in Hlada, ki sta se začudila mojemu obisku. Rekel sem jima, da se stvari tako obračajo, da ne bosta več dolgo v Mariboru. In res nista bila, dolg pa je bil njun zapor. In zakaj vse to? Ker je nekdo pod prisilo ali v zmedenosti priznal nekaj, česar niti sam ni delal?!

Administrator Toroš bi me bil rad premestil v bližino Vipave, da bi poučeval v semenišču. Ker je bil župnik v Budanjah bolehen, me je imenoval za pomočnika. Zopet sem moral pisati prošnjo na ministrstvo za notranje zadeve v Ljubljani za spremembo stalnega bivališča. Dobil sem negativen odgovor. Nato mi je dal dekret za Goče in po dolgem čakanju je prišlo dovoljenje.

V Žabljah sem si oskrbel moped kolibri in mama mi je po dobrih znancih izposlovala star topolino. Takrat je bilo dovoljeno uvažati stare avtomobile. V Italiji so bili že med staro šaro, za nas pa dragocena vozila. Bil si vsaj pod streho, ko je bilo slabo vreme. Pri takih vozilih je pa tako kot pri starem človeku – vedno mu kaj manjka. Zato ga je treba večkrat peljati k zdravniku. Ko sem bil na Gočah, sem nekega dne pripeljal svoje vozilo k mehaniku Cirilu v Štruje. Pri takih pregledih je treba čakati kot pri zdravniku. Če je družba, se pogovarjaš, če pa ni nikogar, potrpežljivo ogleduješ, kako se mehanik sklanja nad motor in mu pretipava obisti in jetra. Imel sem srečo, da je bil takrat pri Cirilu šofer-prevoznik Mario. Med najinim pogovorom je zabrnel avto in na dvorišče mehanične delavnice je pripeljal topolino. Topolini so bili treh vrst: A, B, C. Najboljši in najlepše izdelan je bil C. Iz takega je stopil mož, suhljat in visoke postave. Ozke pumparice so ga delale še večjega. Pozorno sem si ga ogledoval. Stopil je v delavnico in govoril z mehanikom. Sklonil sem se k šoferju Mariu in mu pošepetal: »Ali ni to Sartori?!«

»Da!« mi je rekel.

»Kje je?«

»V tovarni je pravni referent. Tu živi z Brajnikovo. Zakaj? Ali ga poznate?«

»Seveda ga poznam! Ta me je leta 1949 obsodil na smrt!«

»Kaaaj?« se je začudil Mario.

»Da! Zdaj ga bom lepo pozdravil!«

Približal sem se mu in ga hladnokrvno vprašal: »Dober dan, gospod Sartori. Ali se midva nič ne pozna?«

Pogledal me je izpod čela (nosil sem kolar), zmigal z glavo in rekel: »Nič se ne spominjam!«

»Ali se ne spominjate, da sva se srečala leta 1949?!«

Gledal me je. Nato so se mu začele tresti ustnice in je skoraj jecljaje ponavljal: »Da, da!« Zdaj se spominjam.

Ja, ja, vihar ni časi so bili, vihar ni časi!«

Nastal je molk. Nato me je vprašal: »Koliko časa ste sedeli?«

»Sedem let in pol!«

Nič ni rekel. Oba sva molčala. Molk je pa v srcih govoril. Oba sva vedela, da so bili tisti 'vihar ni časi' taki, da je tudi sodnik moral prebrati, kar je bilo že prej sklenjeno.

Nisva se več srečala. Zdaj je med pokojnimi. Tudi Stane Kovač je na oni strani. Rekel mi je, da ne bom več videl Primorske. Moje oči jo še vedno gledajo. Zato še bolj ljubim svojo Tolminsko in Goriško, to zemljo moje mladosti, ki je šla skozi toliko preizkušenj.

KONEC



NAŠE NABIRKE

TISKOVNEMU SKLADU PATRA BERNARDA ZA NAŠE »MISLI«

\$50.- Ivo Leber; \$40.- Ivanka Kremlj; \$35.- A. in P. Djikič, Pavla Zemljak, Marija Bračko; \$30.- Herman in Ana Muster; \$20.- Ivan Legiša; \$15.- Alojz Semenič, Martin Rovtar, Marija Spornjak, Vera Pregelj, Ivanka Bajt; \$10.- Alojz Ašenberger, Štefka Tomšič; \$5.- Majda Muzlaj, Zofija Juryszczuk, Marija Boelckey.

ZA MISIJONE IN NAŠE POSINOVLJENE MISIJONARJE

\$100.- Anica in Toni Konda (voščita vsem znancem blagoslovljene božične praznike in srečno novo leto, namesto voščilnic pa darujeta za misijone), družina dr. Cobyja (namesto cvetja na grob pokojnega slovenskega umetnika Stanislava Rapotca – v imenu Slovenskega akademskega društva Sydney); \$20.- Ivanka Bajt, N.N.; \$10.- Marija Boelckey.

ZA LAČNE SIROTE MATERE TEREZIJE

\$50.- Alojz Fabijančič; \$30.- Jože in Milka Brožič, družina Mesarich; \$20.- N.N.; \$10.- Ladislava Vovk; \$5.- Ivanka Jaušovec;

ZA OBNOVO BARAGOVEGA DOMA

\$300.- Agata Županič; \$200.- Alojz Fabijančič, Janez in Zinka Škraba; \$150.- Slavko Jernejčič; \$100.- Agata Županič, Maks Korže, družina Grilj, N.N., družina Saksida, Andrej in Pavla Grlj; \$50.- Jože in Milka Brožič, N.N., družina Pavel Krva, Berta Žele, Ivan in Nada Jenko, Ivan in Anica Mervar, Tone Tomšič, Albert Novak, družina Frank, Marija in Franc Grl, Milena Birska, Albina Dekleva, Fani Šajn; \$35.- Maks in Marija Hartman; \$10.- Marija Boelckey.

SKLAD P. BAZILIJA ZA VZGOJO NOVIH FRANČIŠKANSKIH POKLICEV

\$50.- Pavla Zemljak, Alojz Fabijančič; \$30.- Jože in Milka Brožič; \$25.- Ivan Legiša; \$20.- Ivan Šuštarčič, Marija Boelckey.

DAR SVETOGORSKEMU SVETIŠČU

\$30.- Milka in Darko Stanič
(namesto cvetja na grob prijateljice Ivanke Trinco).

**VSEM DOBROTNIKOM
NAJ BOG BOGATO
POVRNE!**



KOTIČEK

NAŠIH MLADIH

Vabilo v Slomškovo šolo v Merrylandsu

Zlatka Pondelak, Kristina Šuber

V tem prispevku bi radi na kratko opisali pomen Slomškove šole v Merrylandsu. Šolo trenutno obiskuje 13 učencev, razdeljenih v dva razreda. Letos, brez sestre Francke, je bilo delo kar zahtevno in naporno, vendar smo pouk nadaljevali po naših najboljših močeh.

Zelo se trudiva, da bi naslednje leto pritegnili večje število učencev. Prepričani sva, da je v slovenski skupnosti veliko več otrok, ki bi se radi naučili

slovenskega jezika. Seveda pa je pri tem pomembna tudi pripravljenost staršev, da bi otroke redno vozili v šolo in spodbujali pri učenju.

Prepričani sva, da so prva šolska leta zelo pomembna, še posebej, ker večina otrok danes doma govori le angleški jezik. Če ne bomo otroku predstavili slovenskega jezika, slovenske kulture in slovenskih navad v teh letih, je malo verjetno, da se bodo otroci zanje zanimali, v najstniških in pozneje. Poglavitni namen Slomškove šole je otrokom predstaviti osnove slovenskega jezika in jih naučiti, da ga bodo spoštovali in bili ponosni, da so potomci slovenskih staršev.

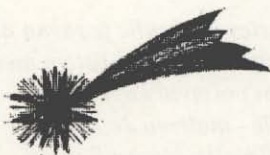
Poleg branja in pisanja se učimo tudi o slovenski poeziji, pesmih in umetnosti ter barvamo in rišemo. Letos sva skupaj z učenci pripravili razstavo njihovih izdelkov.

Otroci v Slomškovi šoli tudi sklepajo nova prijateljstva.

Misliva, da bi bila vsaka mama in oče zelo ponosna, če bi njihovi otroci govorili tudi materin jezik. Obenem se bodo lahko kaj pomenili s svojimi slovenskimi sorodniki, tukaj ali doma v Sloveniji.

Zaradi vseh teh razlogov je zelo pomembno, da nadaljujemo s slovensko šolo in da jo obiskuje čim več učencev. S tem bomo obdržali tudi srednjo šolo (High School) v Bankstownu. Če se bodo njena vrata enkrat zaprla, jih bo zelo težko spet odpreti.

Za več informacij o vpisu vašega otroka v Slomškovo šolo pokličite Kristino Šuber na številko (02)96054384.



Maturantski ples 29. 11. 1997 na sydneyjskem društvu Triglav.
Od leve proti desni: maturantje Sylvia Šircelj, Maja Zdolšek, Dejan Husaković, Natalie Brcar, Gabriela Pirc, Erika Žarn; učiteljica Marie Williamson in zastopnik Matice Lojze Košorok.



ZA SMEH

Francoski general Charles de Gaulle je ravno na božič izvojeval veliko zmago. Zato je na tistem mestu dal božjemu detetu na čast postaviti kapelico z napisom: "Veliki de Gaulle - malemu Jezuščku." Njegovi svetovalci so zmajevali z glavami in mu dejali, da napis nikakor ni primeren, saj gre vendar za Boga. Zato je de Gaulle posvetilo spremenil in dal zapisati: "Prvi mož Francije - drugi Božji osebi."

REŠITEV križanke iz prejšnje številke:

Vodoravno: 1. česen; 5. viden; 9. odimiti; 11. neki; 13. imam; 15. sto; 17. tam; 19. kam; 20. sin; 22. ego; 23. Ivo; 24. kod; 26. pik; 28. lom; 30. oka; 31. kosa; 34. slap; 37. ovirati; 40. sedem; 41. sokol.

Navpično: 1. čin; 2. sok; 3. Edi; 4. NI; 5. vi; 6. iti; 7. dim; 8. nem; 10. meta; 12. Ema; 14. ali; 15. skopo; 16. omika; 17. tok; 18. med; 20. sol; 21. nem; 25. oko; 27. Ikar; 29. osa; 31. kis; 32. sod; 33. Ave; 34. sto; 35. lik; 36. pol; 38. IM; 39. as.

KRIŽANKA (Ivanka Žabkar)

1		2	3		4	5		6
		7		8				
9	10					11	12	
13				14	15		16	
	17		18		19	20		
21			22	23		24		25
26		27		28	29			
		30	31					
32					33			

Vodoravno: 1. afriška dežela; 4. vsak ga ljubi; 7. sozvočje tonov; 9. mestna ptica; 11. vsak ga nosi; 13. Marijin Pozdrav; 14. pritrjevanje; 16. veznik; 17. občina (kratica); 19. nag, brez obleke; 21. vzklik veselja; 22. števniki; 24. mesec v letu; 26. na polju kima, rdečo kapo ima; 28. zvijača, trik; 30. moško ime; 32. mlado živinče; 33. stari jugoslovanski denar.

Navpično: 1. trda, negibna; 2. obmorska ptica; 3. vid; 4. zdravnik (kratica); 5. moško ime; 6. preroško znamenje; 8. objekt (kratica); 10. dva zavitka; 12. moško ime; 15. prva in osma črka abecede; 18. ako; 20. vrsta pohištva; 21. malta na hiši; 23. Narodna univerzitetna knjižnica (kratica); 25. travnata površina v gozdu; 27. se uporablja pri vinski trti; 29. bolezen (možganska ali srčna ...); 31. slovenski etnograf (kratica).

Tokrat je bila izžrebana gospa Milka Šerek, ki bo po pošti prejela knjigo.

Dom počitka matere Romane

Slovenski dom za ostarele
11-15 A'Beckett St., Kew, VIC. 3101

Mother Romana Home

Slovenian Hostel for the Aged
Phone and fax: 03-9853-1054

Dom počitka matere Romane je slovenska ustanova, ki za daljši ali krajši čas nudi domače okolje ter postrežbo ostarelim in vsem, ki potrebujejo nego.

Osnovna cena je 85% od pokojnine.

Če ste sami že razmišljali o selitvi v dom, poznate koga, ki bi nas potreboval ali ste samo radovedni, kakšni so pogoji za sprejem, pokličite upravnika po telefonu, ali pa se v domu oglasite osebno. Z veseljem Vam bomo odgovorili na vsa vprašanja.

DISTINCTION PRINTING PTY. LTD.

Lastnik Simon Špacapan

Tiskarna za
brošure, knjige in barvna dela

164 Victoria Street, Brunswick 3056

Telephone: 9387 8488

Melbournskim Slovencem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

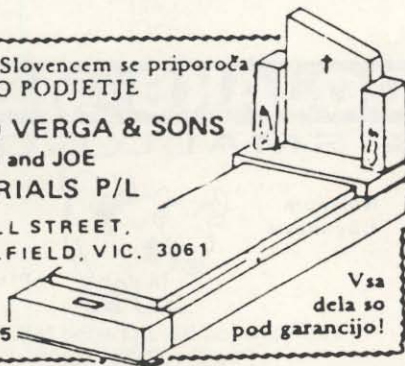
LUCIANO VERGA & SONS

ALDO and JOE

MEMORIALS P/L

10 BANCELL STREET,
CAMPBELLFIELD, VIC. 3061

Tel.:
359 1179
A.H.: 470 4095



Vsa
dela so
pod garancijo!

CROWN

Communication Technology

Rosemarie Jones
Martin Oppelli

24 Lancaster St. Ashburton
P.O. Box 373 Victoria 3147.

Tel: (03) 9886 9393

Fax: (03) 9886 9393

Security
Access Control
Broadband
Fibre Optics
in Data Cabling
Nameščamo Hi Q
in Phaselink TV-antene

MELBOURNSKIM SLOVENCEM
NA USLUGO. POKLIČITE NAS!



TOBIN BROTHERS

a better way

Viktorijskim Slovencem na uslugō v času žalovanja

Head Office:

NORTH MELBOURNE	189 Boundary Road	9328 3999
BERWICK	9796 2866	NOBLE PARK 9558 4999
BRIGHTON	9596 2253	PAKENHAM (03) 5940 1277
CRANBOURNE (03)	5996 7211	RINGWOOD 9870 8011
DONCASTER	9840 1155	ST ALBANS 9364 0099
EAST BURWOOD	9886 1600	SUNSHINE 9364 8711
ESSENDON	9331 1800	WERRIBEE 9748 7900
FRANKSTON	9775 5022	
GLENROY	9306 7211	Frances Tobin & Associates
MALVERN	9576 0433	EAST BURWOOD 9802 9888
MOORABBIN	9532 2211	BRIGHTON 9596 8144

Member AFDA

TR1380

Are your dentures more
comfortable in a glass...? If so,
for a **free consultation** contact
STAN KRNEL
DENTAL TECHNICIAN
specialising in dentures
and mouthguards.

147 Morack Rd, Vermont South
Tel: 9801 3066



Mobile: 019 695 576

Bi raje imeli umetno zobovje v
kozarcu...? Če ne, za **prvo
brezplačno posvetovanje**,
z zaupanjem pokličite:
STANKO KRNEL
ZOBNI TEHNIK
specialist za umetno zobovje
in zaščitne proteze.

Suite 7/14 Market St, Box Hill
Tel: 9898 6293

SLOVENIAN FUNERAL SERVICE

Funerals of Distinction

AFDA

Tel: 724 5408

17 Railway Parade, Fairfield, 2165

Fax: 728 2253

Sydneyskim Slovencem v času žalovanja 24 ur dnevno na uslugo: v velikem Sydneyu, na deželi,
v Canberri, A.C.T., kakor tudi pri meddržavnih ali prekomorskih prevozih pokojnih.

Časnik za vso družino v sloven-
skem in angleškem jeziku.
Izhaja dvakrat mesečno
na 16. straneh.
Novice iz Slovenije z interneta.
Iz slovenske skupnosti v
Avstraliji in po svetu.



Vedno več rojakov sega po Glasu Slovenije!
Naročite se tudi vi.
Letna naročnina za Avstralijo \$ 50.00
v prekomorske države z letalsko pošto \$ 100.00
Naslov: Glas Slovenije
P.O. Box 411 - Harris Park NSW 2150

Viktorijskim rojakom
se priporočamo za razna
obnovitvena dela na grobovih
in tudi nove spomenike
na vseh pokopališčih Viktorije.

R & R Memorials Pty Ltd

ACN 006 888 624

20 Field Street

Craigieburn VIC 3084

Telephone: (03) 308 1652

Facsimile: (03) 308 1652

Mobile:

018 348 064

018 531 927



DOWN UNDER TYRE SEAL

THE ADVANCED SOLUTION TO INCREASING
YOUR TYRE'S LIFESPAN & PERFORMANCE

Tyre Seal offers savings in fuel costs, repairs and
maintenance bills, reducing down time with corresponding
benefits for the environment. Repairs punctures instantly as
they happen. For more information contact

DOWN UNDER TYRE SEAL

Factory 12, 117 Northbourne Road
Campbellfield Ph/Fax: 9305 3154

Darko Butinar

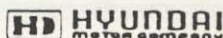
GOJAKS MEATS & SMALL GOODS

Rojakom
v Sydneyu



se toplo
priporočam!

220 Burwood Rd, Burwood N.S.W. 2134
Phone: (02) 747 4028



V.F.L

MASTER BODY WORKS P/L

ACN 007 152 203

MELBOURNE, VIC.

265 PRINCESS HIGHWAY,
DANDENONG, 3175

Ph: 9793 1477

Fax: 9793 1450



COLONIAL MUTUAL



- *MAJOR & MINOR SMASH REPAIRS
- *PRESTIGE CAR SPECIALISTS
- *ALL MAKES AND MODELS
- CAR-O-LINER-MEASURING SYSTEM
- *INSURANCE WORK
- *3 YEAR GUARANTEE



A.H. Frank Kampuš - 9560 5219

Za nujno potrebo imamo tudi avto na razpolago.

SLOVENIJA – SKOZI OGENJ DO NEODVISNOSTI – Monografija fotografij Slovenije in desetdnevne vojne v Sloveniji Franceta Steleta. Cena 30 dolarjev.

KRISTJAN MOLI je naslov ličnega molitvenika na 305 straneh. Druga izdaja. Cena 15 dolarjev.

BOŽIČNA PESEM V PROZI – poučna zgodba o duhovih znamenitega angleškega pisatelja Charlesa Dickensa z bogatimi barvnimi ilustracijami. Posrečeno božično darilo. Cena 35 dolarjev.

POZDRAVLJENA SLOVENIJA – S fotografijami in podrobnimi zemljevidi opremljena knjiga o slovenskih pokrajinah. Cena 25 dolarjev.

SLOVENSKA DEŽELA V PRIPOVEDKI IN PODOBI - Izbrala in za mladino priredila Dušica Kunaver. V knjigi je zbranih sto ljudskih pripovedi, etnografskih zapisov in pesniških besedil. Cena 25 dolarjev.

MOJI MALI KAVALIRJI - Koroški roman je po zapiskih učiteljice Silvije Sternhold napisal Helmut Scharf. V šolski razred južno-koroškega mesteca, kjer je utrpela njena družina v času nacizma hudo krivico, po več kot tridesetletni odsotnosti stopi učiteljica. Ves roman preveva tudi koroško narodnostno vprašanje. Cena 5 dolarjev.

LJUDJE POD BIČEM – Trilogija izpod peresa Karla Mauserja iz življenja v Sloveniji med revolucijo in takoj po njej. Zadnjo izdajo v štirih knjigah dobite za ceno 35 dolarjev.

TRENUTKI MOLKA – Kratka dnevniška duhovna razmišljanja duhovnika Franca Sodje. Cena 10 dolarjev.

DREAMS VISIONS – Cankarjeve Podobe iz sanj v odličnem angleškem prevodu. Lepo darilo angleško govoreči osebi. Cena 11 dolarjev.

JESENSKO LISTJE, ZA PEST DROBIŽA in HREPENENJA IN SANJE so pesniške zbirke adelajdskega pesnika Ivana Burnika Legiša. Cena vsake je 10 dolarjev.



SLOVENSKO-AVSTRALSKO DRUŠTVO CANBERRA Inc.

**pozdravlja vse rojake
in bralce MISLI
s prisrčnim vabilom:
KADAR SE MUDITE
V CANBERRI,
OBIŠČITE NAS!**

Vsem rojakom in njih prijateljem sporočamo: naš DOM, poznan pod imenom TRIGLAV, na Irwing Street, PHILLIP (CANBERRA), A. C. T., je odprt gostom vsak dan (vključno sobote, nedelje in praznike, razen velikega petka in večera božične vigilijs) od 11.30 a.m. do 11.45 p.m. Naš bar je odprt od 11.30 dopoldan dnevno ter nudi tudi številne slovenske pijače. Kuhinja servira okusno domače pripravljeno hrano vsak dan od šestih do devetih zvečer, ob nedeljah pa tudi od poldne do druge ure in od šeste ure zvečer.

KADAR SE MUDITE V CANBERRI – DOBRODOŠLI V SLOVENSKEM DOMU!

Pri nas Vam bo tudi vselej kdo na razpolago za razne informacije o Canberri in okolici.

Naša telefonska številka: (062) 82 1083.

CELEBRATING 1998 EASTER and SPRING in SLOVENIA and EUROPE

Departing from Adelaide-Brisbane-Canberra-Hobart-Melbourne
and Sydney on 30/3/98

Book now for **SPECIAL** airfares from \$1535.00.

We are now sole agents in Australia for the **ABC Car Rental**
Company in Slovenia.

Please contact us for very economical rates.



**SELF DRIVE HOLIDAYS
FOR THE INDEPENDENT TRAVELLER**
Special Long Term Car Rental Programme for touring
Slovenia and Europe.

Lic. No:
30218

SLOVENIJA VAS PRIČAKUJE!

PRIGLASITE SE ZA ENO SKUPINSKIH
POTOVANJ NA OBISK SLOVENIJE V LETU 1998

Zelo dobre ekonomske prilike
za obisk lepe Slovenije
in vseh strani sveta . . .



*Pokličite ali obiščite naš urad za podrobnejša pojasnila,
da Vam lahko pomagamo pravočasno dobiti potni list in potrebne vize!*

Ne pozabite, da je že od leta
1952 ime GREGORICH dobro
poznano in na uslugo vsem, ki
se odpravljajo na potovanje!
PRIDEMO TUDI NA DOM!

ERIC IVAN GREGORICH

Slovenija Travel / Donvale Travel

**1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Vic. 3109
Telefon: 9 842 5666**